

MAGNÓLIE A DÉMON

Hanina Veselá

Magnólie a démon

Hanina Veselá

Asterion

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012
www.mytago.cz

ISBN 978-80-905043-8-7

Magnólie a démon

Zmetek z ulice

Křehká květina

Užitečný nástroj

Čarodějova štítonoška

Kniha I.

Zmetek z ulice

KAPITOLA I.

Jeremias (v dávné minulosti, léta 317 před začátkem královského letopočtu)

„Vieen na své cestě do nejhlubší temnoty stvořil mnoho dětí; já měla tu čest být první. Ukryta lidským zrakům, s trpělivostí těch, kteří neznají čas, čekám na svou příležitost. Až přijde, změním tvář světa. Navždy.“

Zrůda, Která se Zalyká Krví

Nápisy pro mě měly vždycky cenu. Města se rozpadnou v prach a lidé, lidé ostatně také. Ale kostrbatá značka, ta může vydržet tisíc let, po svém objevení změnit svět, znovu zmizet z dějin a ve tmě a tichu přetrvat další tisíciletí. Vzpomínám na svou minulost, očima bloudím po obloze a uvědomuji si pouze dvě věci – někam jedeme a já mám rozdrčené nohy. Svá zranění cítím s každým zhoupnutím vozu a přešlápnutím mezka. Po kořeni nosu k popraskaným rtům a dál po ohryzku mi stéká pot. Nebo je to krev? Čárek končí v skrz naskrz propíchnuté hrudi.

Povoz se mnou drncá po dlážděné silnici, kterou postavili ještě Arvedané. Hledím do oblak a pozoruji pravidelné střídání světla a tmy.

Kde to jsme? Nemám ponětí. Z bitvy si vybavuji jen táhlý zvuk rohů, dunivý chór skřetích hlasů a oblohu černající se prvními šípy. Chtěl jsem oživit několik těl a poslat nemrtvé proti stvůrám Khara Démona, zbloudilá střela však změnila můj život jednou provždy. Démonovi poskoci mě našli dřív než smrt a vytáhli mé bezvládné tělo zpod mršiny koně. Zvíře

bylo mrtvé, a to už podruhé a tentokrát definitivně. Nalili do mě nějaký dryák a naložili na vůz. Při vědomí mě držela jen bolest.

Upíral jsem oči na nebe poseté myriádami hvězd a přemýšlel. Kam jedeme? Na daleký jih, do centra Kharovy říše? Proč mě nechali žít? Chce snad ze mne Démon udělat objekt svých pokusů? Vieene, ať ze mě udělá třeba skřeta, ale ať mě nemučí. Další trýzeň nevydržím. Raději budu stvůrou.

V uších mi zaduněl smích: *Vždyť ty jsi stvůra!*

Podívanou na nebeskou klenbu, po níž majestátně plul Modrý měsíc, vystřídal obrys postavy. Příchozí mi vnutil svou vůli a přikázal zvednout hlavu.

Při pohledu do jeho očí jsem pochopil, že u něj se slitování nedočkám. Nešklebil se ani neusmíval. Výraz v jeho tváři byl naprosto odosobněný. Pláty zbroje a těžký *lintirový* meč za pasem nasvědčovaly, že se jedná o válečníka nebo bojového čaroděje. Obklopovala ho aura temné moci.

Položil mi ukazovák doprostřed čela. Projela mnou vlna energie, mé vnímání se vyjasnilo. Takže ta horší z možností – mám co do činění s mágem.

Ruka je nejdokonalejším nástrojem magika, může rozdávat bolest a umí ji tišit. Dokázal jsem na tu jeho zaostřit. Měl ji zhusta obtěžkanou masivními prsteny. Poznal jsem *athorské stříbro*, zvláště oblíbené u teleportů. Jeho majitel právě parazitoval na mých emocích.

„Bohové se těší na tvou duši,“ promluvil čaroděj. „Nezdržím tě dlouho, nekromante.“

Neznělo to výhrůžně. Spíš unaveně. Všichni jsme byli unavení. Válka trvala příliš dlouho. Lidé, skřeti, nemrtví; rok co rok se umíralo na bojišti.

„Prozrad' mi polohu místa, kde leží pohřbená pravá socha!“ překvapil mě. „Stačí pár slov a tvé utrpení skončí.“

Znovu jsem se zahleděl na ruku s prsteny. *Stříbro* se lesklo v měsíčním světle. Neměl na svých prstech krev. Jeho metody byly poněkud odlišné. Devastovaly samotnou duši a jizvy, které po nich zůstávaly, nezhojil žádný lék. „Ta socha, nekromante!“ zopakoval. „Mluv, jestli nechceš, aby tvé rány byly čerstvé jako právě natrhané květiny. Mohu k nim přidat další, stejně tak bych je i mohl zhojit. Nic pro mě neznamenáš, Vieenův příteli. Řekni, co víš, a já ti tvou špinavou kůži nechám.“

Chrchivě jsem se zasmál: „Tvůj pán je ztělesněním veškerého zla. Čekáš, že ti uvěřím? Ne, čaroději. Khar nesmí Vieenovu první dceru získat.“

„Vybral sis sám, Jeremíasi.“

Ukradl mi jméno, víc mu ale nedám.

Mám mysl vyprahlou stejně jako zemi, kterou zplundrovala Kharova armáda. Má lebka je vyhořelý dům, myšlenky jsou prázdné očazené stěny. V hlavě mám plameny a dým. Mé nitro je hrobem všech, které přísluhovači tvého pána poslali na smrt, čaroději. A ty uslyšíš nářek padlých a pocítíš slzy těch, kteří přežili. Jsou tu duše mrtvých a čekají jen na tebe, aby tě rozsápaly na kusy.

Jsou tu duše mrtvých. Jsou tu duše mrtvých.

Kde je ukrytá? zakřičel netrpělivě hlas v mé hlavě.

Jsou tu duše mrtvých. Jsou tu duše mrtvých.

„Odkud čerpáš svůj vzdor, nekromante?“ zeptal se s rostoucím zájmem. „Mnoho tvých přátel jsem poslal před boží spravedlnost, ale u žádného z nich jsem se s tak silnou vůlí nesetkal. Nevadí. Dostanu to z tebe. Nejspíš ne dnes a možná ani zítra, ale dřív nebo později uspěji. Lidský organismus vydrží trpět, ale nevydrží to věčně.“

„K čemu Vieenovu první dceru potřebuješ?“

„Ty se ptáš, nekromante?“ předstíral velice věrohodně údiv. „Nehodlám čekat, až svět zahubí blázni jako ty. Mám na Lendoru své plány a existence takové věci je silně ohrožuje.“

„Ze dvou kontinentů se spokojíš s jedním. Och, jaká skromnost! Necháš Taru Kharovi?“ neudržel jsem se. „Dokonce i Vieen se zdráhal okusit moc, kterou do *své dcery* vložil.“

„Nemám v úmyslu ji použít.“

„Opravdu? Ona je jediná naděje, která nám proti takovým, jako jste ty a tvůj pán, zůstala, teď, když se ostatní Vieenovy výtvary vymkly kontrole.“

„Vieen měl někdy nad nemrtvými moc? Vyzpovídám tě asi důkladně, Jeremíasi. Dnešní noci ti však dovolím odpoutat se od bolesti. Odpočívej, člověče. Spí!“

Jeho slova se mi zařízla do mozku jako nůž, propadl jsem se do tmy.

Duše, tělo a nekromant

„Ghúl jest nejjednodušší forma nemrtvého, kterou stvoříš z čerstvého těla. Jedince doporučuji usmrtit pomocí dlouhé jehly vpichem do mozku. Další formou nemrtvého jest zombie, kterou stvoříš z těla, v němž již započaly rozkladné procesy. Zcela speciální formou jest giab.“

z Nekromantovy knihy kouzel

„Kharovy koule, do jaké díry se ten nedonošenec propadl?“ zaječela jsem, jakmile jsem zjistila, že to dokážu, protože nejsem mrtvá, nemám proražené plíce a nepřišla jsem o žádnou ze svých čtyř báječných končetin.

„Nebud' tak vulgární, Noly!“ zasupěl nekromant.

„Blbče!“ ulevila jsem si.

„To rád slyším, že jseš v pořádku,“ poznamenal kousavě.

„Nejsem ani trochu v pohodě, idiote. Ulomila jsem si podpatek na botě a mám zničenou kabelku. Mohl jsi nás zabít! Mohl jsi zabít i ty lidi v patře nad námi,“ dodala jsem už méně emotivně.

„Mohl... A co? Kdy začneš konečně myslet mozkiem, ženská?“ Pavoučími prsty ze sebe smetl kusy zdíva a s heknutím se narovnal.

Všude kolem nás se vznášela zrníčka prachu. Měla jsem je ve vlasech i v puse a nekromantova kápě pod jejich tlustým nánosem ztratila svou pochmurnou barvu. V bílém nadělení zanikl i jeho křivý nos a černá bradka. Víc než jako obávaný Jagavoj vypadal jako pekařský učedník. Při výbuchu se

mu z hlavy svezla kapuce. Jako pekařský učedník, který si měl umýt vlasy už před týdnem, poopravila jsem své hodnocení.

Náš experiment dal sklepení zabrat. Na zemi se v hromádkách suti válely oharky svíček a kousky rozteklého vosku. V úrovni hlavy zela v obvodové zdi díra a tou sem proudilo denní světlo. Tělo, které jsme se pokusili přivést k životu, zmizelo.

„Jagavoji, zrovna tohle jsi podělat nemusel... Musíme toho umrlce najít. Jinak jsme v pěkném loji,“ shrnula jsem.

Uchopil mě za cíp uhlově černého roucha a přitáhl k sobě. „Tys to podělala,“ zasyčel mi přímo do tváře. „Neměla jsi před rituálem nasávat *krokvu!*“

„Na *nekrouše* jseš docela tělesně zdatný,“ ucedila jsem a v duchu se pokusila celou událost zrekapitulovat.

Jeden z nejparnějších letních dnů jsem strávila v Rjabašově květu, ven jsem se dostala až večer. Za zdí, lemující celý areál, se ke mně připojila zahalená postava. Jagavoj rozdrtil mezi zuby pozdrav a nabídl mi kostnaté rámě. Zavěsila jsem se do něj a nasála do sebe chladný mořský vzduch.

Po slunce západu tu bývá příjemně. Plavena je hlavním městem císařství a jako každý velký přístav se hemží poflakovými se námořníky, kteří vědí, že co nestihnou teď, půl roku nebude, spoustou vojáků, dost chytrých na to, aby věděli, že co nestihnou teď, možná nestihnou nikdy, a samozřejmě jsou tu i zloději a další individua, která si chtějí jen tak užít nebo jen dělat problémy. Umět se mezi těmi lidmi pohybovat není zase až tak těžké.

Vyšlápli jsme kopec z obou stran zavalený úplně opuštěnými bloky domů a vyplašili hejno holubů. Byli jsme daleko od věčně ucpané hlavní třídy. Jagavoj mě táhl platanovou alejí

dolů podél zdi obrostlé břechtanem, za níž bydlel nějaký boháč. Cestou jsme potkávali jen kočky, které se přes den vyhřívaly na zápraží a večer vyrážely za kořistí.

Ještě zbývalo obejít několik zavřených krámků s plátěnými markýzami a stáli jsme na nábřeží. V průhledech mezi domy se modralo moře, několik zdí zdobila rybářská síť. Dokonce se nám připletl pod nohy obrovský krab. Instinkt ho táhl k pláži, zřejmě prchal před údělem stát se něčí večeří. Dláždění zkropila večerní rosa a já musela dávat pozor, aby mi nepodjel podpatek. Jagavoj mě vedl k dokům, kde stojí ty nejmizernější nálevny, vonící tabákem, všudypřítomným dehtem a rybinou. Společnost nelítostného nekromanta měla však i své stinné stránky.

Jago si myslí, že když nosí kápi, nemusí moc řešit hygienu.

Já si myslím, že by se s jeho oborem nemusely dělat takové ciráty. Nevím, jak je tomu jinde, ale u nás je nekromancie zapovězena a pokusy o ni se trestají upálením. Lid věří, že zužitkování odumřelých tkání je proti přírodě a rouhání se bohům. Mrtvé tělo má jít do země, a ne být využito například jako pomocná síla na stavbě. Něco jako *hodný nekrouš* prý neexistuje. Vyvolávání nemrtvých pokřivuje nekromantovu mysl, vzbuzuje pozornost jakýchsi běsů, podporuje maniakální touhu ovládat jiné a působit jim bolest, narušuje řád světa a tak dál. Z vlastní zkušenosti ale vím, že minimálně to první je kec. Jagavojova mysl se dál křivit nemůže – není už totiž kam. Je to totální magor.

Nekromant se za chůze otočil a sykl: „Dneska budu potřebovat nejen tvoje ruce, ale taky tu šedou hmotu, co máš v lebce.“

„Co chceš dělat?“ zajímala jsem se.

„Bude se ti to líbit, uvidíš.“

„To říkáš vždycky... Je to zakázané?“

„Nepochybně.“

„Nebezpečné?“

„Velice.“

„Můžeme u toho umřít?“

„Jistě. A nejen my.“

„To zní jako bezva plán na dnešní večer,“ ušklíbla jsem se.
„Ty víš, jak na mě, Jago.“

Z kápě se ozval zvuk, který mohl být smíchem, kašlem, potlačovaným říhnutím nebo směsicí toho všeho.

Dosud jsem byla jen u ožívování uhynulých zvířat a jednoho lidského těla. Dnes to vypadalo, že Jago konečně urval nějakou mazanou zakázku. Kdyby mi tak řekl víc! Přivřela jsem oči a v další chůzi pokračovala víceméně mechanicky.

Většinu pozornosti jsem soustředila na skryté emoce svého společníka. Nekromantova pokřivená mysl se mi nechtěla otevřít. Zesílila jsem soustředění. Veškerou silou vůle jsem se pokusila jeho mentální ochranu prolomit.

Plavenská ulice se před mýma očima rozplynula, najednou jsem viděla černo. Do hlavy se mi zařízla ostrá bolest.

„Cos mi to udělal?“ vyprskla jsem.

„Tohle na mě víckrát nezkoušej, telepatko blbá!“ zaryl mi prsty do předloktí. „Nebo ti tu jehlu zabodnu do mozku doopravdy,“ slíbil se zlověstným šklebem.

„Promiň, síla zvyku,“ zahuhlala jsem a zbytek cesty uplynul v trapném mlčení.

Jagavoj mě zavedl k *Umrličí hlavě*.

Pod vývěsním štítkem skutečně visela sušená lidská hlava – nevím proč, ale pokaždé, když jsem tudy procházela, jsem se tam musela podívat.

Ve výčepu jsme se nezdržovali a rovnou zamířili do podzemí.

Jindy jsme tam potkávali sklepnice, ale dnes bylo v katakombách pod hospodou úplně vymeteno. Zřejmě to bude

vážné. Došli jsme až na konec slepé chodby. Pustila jsem Jaga před sebe a otočila se. Jenom on znal přesné umístění kamene, který spouštěl mechanismus na dveřích, vedoucích do nekromantské laboratoře. Uvnitř to vypadalo úplně stejně jako při mé poslední návštěvě.

Na podlaze stály svíce z černého vosku (Jago to tak měl rád). V jejich středu se nacházela věc, kterou jsme hodlali oživit. Ze zdí viselo několik skob s řetězy. Když jsem tu s ním byla poprvé, cítila jsem se divně. Co když mě sem nalákal jen proto, aby vypil mou krev, snědl mé maso a moji duši spálil na uhel? Skoro jsem se bála, ale jenom skoro... Však já také nejsem žádné nevinátka a on to moc dobře ví.

Na zemi leželo statné mužské tělo. Mrtvý byl buď voják, nebo zápasník. Přes pravou tvář se mu táhla čerstvá spálenina. Měl dlouhé vlasy, špičatě stříženou bradku a podle rozbitých rtů a modřin na krku jsem poznala, že ho někdo uskrtil. Čistá smrt, dobrá smrt, jak by řekl Jagavoj. Duše musela odejít sotva před pár hodinami.

„Chceš dalšího ghúla?“ zeptala jsem se. Na tvorbu zombie byl málo uleželý.

„Něco lepšího,“ ucedil Jagavoj, zpod kápě vytáhl ostrý nůž a namířil jím na mě. „Říkal jsem, že dneska budu potřebovat i tvůj mozek.“

Na tváři mi zahrál zmatený výraz, nekromant zahýkal smíchy. Tyhlety vtípky z branže... Nějak jim pořád nemůžu přijít na chuť.

„Tentokrát nechci nemyslícího smradlocha. Zákazník má na víc. Nedělal jsem si prdel. Vopravdu potřebuju pomoc v něčem, co sám nezvládnou, ale ty v tom jseš dobrá.“

„Tak povídej,“ povzbudila jsem ho.

„Co víš o *giabech*?“ zeptal se.

Musím říct, že mi jeho otázka vyrazila dech.

„Hlavní rozdíl mezi giabem a běžným nemrtvým jest v tom, že giab není bezprostředně řízen osobou, která jej oživila,“ odrecitovala jsem úryvek z *Nekromantovy knihy kouzel*. „Tělesná schránka jest ovládána duší zemřelého, jež byla do těla povolána v průběhu rituálu. Při tvorbě giaba jest možné spojit pouze duši a tělo, které k sobě patřily již za života původního majitele obojího. Giaba lze vytvořit z jakékoliv formy nemrtvého, leč nejčastěji jsou používáni ghúlové. Giab si ponechává všechny schopnosti ze svého starého života, nemá však tělesné potřeby.“

„Překvapuješ mě, Noly,“ pochválil mě. „Nejdřív připravíme ghúla a pak...“

„Duše toho chlápka je už v astrálu. Myslíš, že se odtamtud bude chtít vrátit – do mrtvoly?“ ušklíbla jsem se.

„To si piš, že nebude,“ souhlasil Jagavoj. „Budeš ji muset překecat. Zapůsobíš na ni svým charismatem, a když to nezabere, vymáčkneš z té své telepatie maximum. Zkrátka mu vsugeruješ naši vůli.“

Bez okolků jsem si řekla o pětinasobnou částku, než beru obvykle.

Když jsme měli za sebou obchodní část, bylo třeba připravit tělo řetězy, což jsem udělala. Jagavoj se sklonil nad mrtvým. Hlasem, který se ve sklepení podivně rozléhal, pronesl zaklínadlo a prstem načrtl na odumřelé tkáni runové obrazce. Nakonec vložil do nehybných úst drobný ametyst, od něhož se bude odvíjet ghúlův neživot, a vytáhl z kápe sáček s nějakou rostlinou.

Se vzrůstajícím napětím jsem sledovala, jak si bere tři snítky a nechává je shořet v plamenech. „*Umbrja dusna*,“ vysvětlil potichu. „Bez ní se do Stínového světa nedostanem.“ Sklep zaplavila stejná vůně, jako když jsem jednou zapomněla v hrnci syrovou kotletu a pokličku nad masem nadzdvihla až po několika dnech.

„Má ten pach nějaké vedlejší účinky?“ zajímala jsem se.

„Na mě ne.“

Následující krok jsme museli provést společně. Složila jsem nohy pod sebe a natáhla ruce. Nekromant se usadil proti mně a pevně mé dlaně uchopil. Zatímco já se lehce potila, jeho prsty byly jako led.

Vycítil mou lehkou nervozitu: „Noly, kolikrát jsi byla v astrálu?“

Zadávala jsem se mu zpříma do očí. Odrážely se v nich vědomosti, které jeho předchůdci strádali staletí. Za pouhý zlomek z toho mohl v Plaveně propadnout hrdlem.

Byl to pouhý okamžik, ale já to viděla. Ten mladík byl včera Jagavojem, dnes je Jagavojem, ale kým bude zítra? Kdyby všichni nekromanti byli schopní jako on, království lidí zanikne přes noc.

„Ve Stínovém světě jsem byla dvakrát,“ přiznala jsem.

„Výborně. Tak se soustřeď a pomalu vdechuj umbrju,“ řekl a zavřel oči.

Napodobila jsem ho, pach hniloby už našťěstí ztratil část ze své intenzity. Ponořila jsem se do tmy. Stropem ke mně pronikaly mužské hlasy, šoupání nohou a třískání korbelů. Potlačila jsem ty rušivé elementy a nechala mysl jen tak plout.

Dýchám ten pach, nic jiného neexistuje.

Zalétl ke mně bujarý smích a útržek pijácké odrhovačky. Znovu jsem vyprázdnila svou mysl.

Jen vzduch a zápach. Hospoda nad námi ztichla.

Oprava: jen vzduch.

Necítím ruce ani nohy. Nádech střídá výdech, tíha vlastního těla se vytrácí. Můj dech je pravidelný. Neobejdu se bez něj, ale přesto o něj musím přijít. Můj dech... Je pryč!

Najednou jsem měla prázdné dlaně. Sklep zmizel. Stála jsem na pusté pláni a nade mnou se klenulo ocelové nebe.

Kde je Jago? Chtěla jsem ho zavolat, ale z mých rtů nevyšel ani šepot.

Zkusila jsem telepatii: Jagavoji!

Přímo přede mnou se odlepil od země ohavný stín. Instinktivně jsem začala couvat, ale stín po mně natáhl chapadla.

Jsem tu s tebou. Drž se u mě.

Pod nánosem iluzí jsem ve stínu rozeznala nekromantovu vyzáblou ruku. *Jago, to jseš ty?*

Jo. Takhle vypadám dneska, ale zejtra bych vypadal jinak. Tvoje vidění je pokřivený.

Oddechla jsem si. Jak vypadám já?

Ne hůř než obvykle. Ale jestli nechceme společnost, nesmíme se zdržovat na jednom místě. Už o nás vědí. Pojd! Objekt našeho zájmu nemůže být daleko. Jsme kousek od kopce, kde jsou souzeny duše všech zemřelých.

Jago měl pravdu. Vzhledla jsem k obloze a zjistila, že to, co jsem z počátku považovala za mraky, jsou živé stíny – jako nekromant nebo já. Poletovaly nad námi a při každém pohybu měnily velikost a tvar.

Ještě nikdy jsem neviděla něco tak šíleného. Nad našimi hlavami se přelévala skrumáž tvorů, složených z ptačích pařátů a peří, z drápů a zubů, z kůže, ocasů, rohů a kopyt. Viděla jsem chlupaté hřbety démonů, ploutve gigantických ryb, rozervanou tlamu krokodýla, kostěné bytosti, ale také obyčejné lidské ruce.

Jedno z úskalí Stínového světa spočívá v tom, že to tu nikdy nevypadá stejně.

Neušťmej si jich! poručil mi nekromant a zrychlil. Skoro jsem za ním vlála. Koukala jsem do země, ale tam byli ti tvořivé také.

Přestaň je vnímat!

Uposlechla jsem a rej drápů, pařátů a křídel zmizel. Jako bychom se ocitli na úplně jiném místě. Nad námi visela studená noční obloha a pod nohama čvachtala rosou smáčená tráva. Na vlhká stébla dopadaly paprsky neexistujících hvězd.

Uprostřed té louky se zvedal vysoký kopec – byla to spíš hora. Lemovalo ji schodiště, na němž se jako sardinky těsnaly lidské duše.

Trochu mě to rozhodilo. Když člověk zemře, nemělo by se po něm dál chtít, aby se obtěžoval s tak triviálními věcmi, jako je strkání se ve frontě.

Tlačili se tam hrdinové s lotry, všichni dohromady. Část z nich odevzdaně čekala, až na ně přijde řada, někteří ale předbíhali své sousedy a zkoušeli všelijaké triky, jak zástup obejít.

Lidi jsou lidi a smrt z nich lepší nedělá, zahučel Jagavoj.

K hoře, kde boží soud zasedal, kráčela shrbená postava. Naše duše. Přestala jsem koukat, kde co lítá, a pokusila se ji uchopit.

Volám tě ze spánku, z věčného chladu, z bezbřehý nicoty... zaslechla jsem Jaga.

Stín zpomalil, jeho obrys se vztyčil proti inkoustově černému nebi.

Ahoj, frajere! zvolala jsem. Duši mé oslovení zaskočilo. A nekromanta zaskočilo také. *Kam tak naspěch?* navázala jsem, abych udržela spojení.

Kdo jsi, stíne? Nech mě být, odpověděla duše a přízračnou rukou ukázala ke kopci.

Nejseš zrovna milý.

Co ode mě chceš? Máš pro mě další obchod? Já s tím končím! Nevidíš, že jdu dál? Zdržuješ, stíne! mrtvý udělal další dva váhavé kroky.

To si jen myslíš, chlácholila jsem ho. Ve skutečnosti není kam spěchat. Tady totiž čas neexistuje. Při těch neslovech jsem nahlédla do jeho minulosti.

Nebylo to těžké, duše na rozdíl od živých nemá žádnou ochranu. Kněží mají pravdu, v podstatě stojíme před bohy nazi, ale není to tělesná schránka, která se ocitne bez šatů, to naše nitro je zcela odhalené, a o to je to horší. Pomalu jsem začínala chápat, proč někomu stojí za to takového člověka oživit.

Jmenoval se Gusjav. Jeho život byl sérií úkladů a vražd. Měla jsem tu čest s opravdu dobrým zabijákem.

Tvá cesta na zemi nedospěla ke konci. Půjdeš se mnou, Gusjave. Vrátime se – spolu.

S každým *neslovem* jsem kolem něj splétala pavučinu hypnózy. Však já tě dostanu, dušinko.

Proč bych tě měl poslouchat? Natáhl ruce ke kopci, kde boží soud zasedal, a škulbl nehmotnými prsty. Žádné pomoci se však odtamtud nedočkal. *Já už tam nepatřím. Nestojí o mě.*

Ale stojí. Proto tu jsem, Gusjave. Poslali mě za tebou. Tvoje tělo tě potřebuje.

Lžeš! Nebudu nikomu otročit! upínal se zoufale ke svému cíli. Tím bylo vystoupat na vrchol hory, pokořit se před boží spravedlností a za všechny zlé činy skončit v Jamách věčného zatracení.

Moc se s tím pářeš, syknul Jago.

Gusjave, copak nezůstalo na světě nic, co jsi nestihl a kvůli čemu by ses tam chtěl vrátit? Opravdu byl tvůj život tak pustý?

Neslova měla jen odlákat pozornost. Ve skutečnosti jsem se jejich význam snažila svému objektu vsugerovat. Co na tom, že je mrtvý. Otisknu svůj příkaz do jeho nitra a přiměji ho ke spolupráci.

Můj život byl... prázdný, opakoval zatvrzele. *Nic po mně nezbylo. Nic, nic, nic.*

Byl jsi nikdo?

Och, ne, ne! vzdoroval mi, ale už se nesnažil utéct. Dopustil jsem se věcí, které se neměly stát.

U Khara, co je tohle za duši?

Gusjave, znovu jsem použila jméno, které ho pojilo s naším světem. Vždycky je volba. Odejdeš se mnou, abys napravil své chyby. Protože pokud to neuděláš ty, neudělá to za tebe nikdo jiný. A za posledním neslovem následoval příkaz: Vrat' se do svého těla!

Prásk! Kopec puknul ve svých základech a duše se rozlétly do všech světových stran. Nebeská klenba se závratnou rychlostí řítila na naše hlavy, mokrá tráva se vzdouvala a syčela jako klubko hadů. Stínový svět kolem nás se rozpadal. Gusjova duše zmizela spolu se vším ostatním a mně bylo jasné, že se něco děsně, ale opravdu děsně podělalo. Potom se někdo hlasitě zasmál, vysoko nad námi o sebe práskla dvojice korbelů. Oslnil mě záblesk ostrého světla, na těle zasvrběla vrstva ochranné magie a vzápětí jsem se rozkašlala. Všude se sypaly úlomky zdiva.

„Co budeme dělat?“ zeptala jsem se a kriticky pohlédla na své roucho, podobné tomu Jagavojovu. Kromě prachu nijak neutrpělo, ale odnesly to boty a kabelka. Její kovová přezka se úplně rozpekla. Aspoň už vím, proč nekromanti chodí jako šupáci.

„Ten blbec je pryč,“ ucedil Jago.

Zachmuřně jsem pohlédla na díru ve zdi, velkou tak, že by se jí protáhlo lidské tělo. A taky se jí protáhlo. Řetězy, které držely Gusjava v klidu, byly zpřetrhané.

„Co to znamená?“ zeptala jsem se.

„Neznamená to nic, jen, že jsme měli nesmírný štěstí.“

„Štěstí?!“ prskla jsem. „Bouchlo to tu a za to, že žijeme, vděčíme tvé magii. Ještě teď mě z toho kouzla svrbí kůže!“

Hned jsem těch slov zalitovala.

„Tak jest,“ pravil nabubřele, „díky mně ještě dýcháš, to si uvědom. Ale neúspěch rituálu je tvoje vina. Tvý tělo nebylo tak *čistý*, jak by mělo. Do astrálu se nechodí v rauši, Noly!“

„Hele,“ ošila jsem se, „*krokva* je jen lehounká droga a navíc je to už skoro tři dny.“

„Tři dny? Co ty jseš za osobu?“ vztekal se dál. „Jestli jsem se během výbuchu nakazil nějakým neřádem, sním tvá játra! I když počkej... Radši jinou vnitřnost. Zrovna na tomhle bych si u tebe vylámal zuby.“

Udělal jsem obličej: „Velmi vtipné. Ale pořád jsi mi neřekl, co je zač ten mrtvý chlápek. Myslíš, že po mně půjde?“

„Může jít po komkoliv, tak radši nos při sobě dýku.“

„Pch, jen ať si něco zkusí! Poručím mu, aby se vlastní rukou uškrtil.“

„To bych tě chtěl vidět, Noly. To tělo zmizelo dřív, než jsem stačil načrtnout poslední znak, kterej by natrvalo spojil duši s mrtvou schránkou.“

„Chceš říct, že dušička cape ke kopci?“

„Přesně tak. To, co zdrhlo, je pitomej ghúl. Nemá mozek, v kterým by se takový jako ty mohli hrabat. Hejbá se nesystematicky a jen díky mým kouzlům. Neživotní energie, kterou jsem ho naládoval, mu vystačí maximálně den. Pak padne, kde padne. My ho najdem, dáme do ledu, aby nezasmrádl, a až z tebe vyprchá ta droga, zkusíme to znovu.“

„Jak jsi k tomu tělu vůbec přišel?“

Jagavoj se usklíbl: „To ti radši nebudu říkat.“

Nejkrásnější oči v Plaveně

„Mořské císařství, podle sídelního města nazývané také Plavena, se nachází na území původního pohanského kmene Plavenů při jižním lendorském pobřeží. K úplnému jeho osamostatnění došlo v roce 451 odtržením od almendorského království. Císařství je centrálně řízeno svými panovníky, je založeno na otrokářském systému a vše se podřizuje zájmům armády.“

glosa zapsaná do almendorské kroniky u hesla „Plavena“

Nechala jsem nekromanta vyřešit s majitelem *Umrličí hlavy* opravu sklepní zdi a vydala se hlavní třídou zpátky do Rjabašova květu. Pod tajemným názvem se skrýval obyčejný sirotčinec a já už začínala být dost stará na to, abych se poohlédla po vlastním bydlení.

Venku už byl zase den. Slunce se celou svou silou opíralo do střeš, žár sálal i z domovních zdí. Kdybych si stoupla na dláždění bosou nohou, koledovala bych si o parádní puchýř. A taková horka tu máme skoro pořád. Nejhorší na tom je, že člověk se neochladí ani v moři. Voda je totiž skoro stejně teplá jako vzduch. Ale ani horko není tak hrozné jako komáři. Jsou všude. Komár je jediný tvor v Plaveně, který píchá každou hodinu, říká místní přísloví.

Až se vrátím do Rjabaše, vlezu si do vany a pak si dám dvacet. Už sama myšlenka na koupel a spánek ve mně vzbudila příjemné pocity. A zapálím si vodní dýmku. Musím se nějak zbavit pachu té zatracené *umbrji*. Jak to mohou nekromanti

vdechovat pravidelně? Jago má opravdu těžký život. Nedivím se, že holduje smrti.

Do cesty mi vstoupil rusovlasý mladík, oblečený v pestrém rouchu magiků.

„Co chceš, otrapo?“ zavrčela jsem.

Sjel mě očima: „Jseš Magnólie?“

„Po tom, kdo jsem, je ti hovno,“ zpražila jsem ho.

„Vypadáš děsně, ale popis vodpovídá! Vysoká štíhlá zrzka, pihatej nos, velký kozy a slovník jak dlaždič.“

„Na mlíčňáka máš docela přehled. Jestli pro mě něco máš, tak to vyklop! Jinak vypadni. Tady je veřejná cesta.“

„Posílá mě Modrej čaroděj – tvůj mistr,“ ohrnul spodní ret. „Očekává tě, teď hned!“

Radost až na kost. „Fajn. Pozdravení jsi vyřídil, tak syp odsud!“

„Vrátíme se spolu.“

To už jsem se mu smála nahlas: „A když ne?“

Na to tak rychle odpovědět neuměl. Myslela jsem, že je v koncích, rusovlasý mladík však zvedl bradu a podíval se mi do očí. Měl je jasně modré a mě napadlo, že to jsou nejkrásnější oči v celé Plaveně. V duchu jsem ho přirovnala ke zvířeti, které umí způsobit bolestivé kousnutí, ale přesto si je každý touží pohladit.

Ty... Magnólie..., zaznělo v mé hlavě. Mý jméno je Danival. Patřím mezi těch málo vyvolenejch, kteří maj moc ovládat druhý, číst jejich mysl a srdce. Můžu ti vlízt do hlavy, rejpat se ve tvejch vzpomínkách nebo zkrívit tvou vůli až k úplnému zotročení. Opravdu to chceš?

Polil mě ledový pot. Uprostřed léta je to docela děsivý pocit.

„Danivale, spadl jsi z Měsíce? Nebo jsi opravdu takové tele?“ zamračila jsem se. „Mistr ti neřekl, že na kolegy je mentální útok mimo čas výcviku zakázaný?“

Na nějaký záказы ti seru. Máš dvě možnosti. Buď se mnou vodejdeš dobrovolně, nebo si tě vodvedu jak krávu na špagátu.

Zaútočil naplno. Už mě neobklopoval tepající život velkoměsta. Bylo úplně jedno, kde jsem stála a co se kolem dělo. Nevnímala jsem nic kromě cizí snahy o ovládnutí. Zasela v mém mozku sémě odevzdanosti. Celým mým tělem projela nutková touha zadupat vlastní vědomí do země a nechat se sebou dělat cokoliv. Obemklo mě to jako tvrdá skořápka, spoutalo okovy a... prasklo.

Rozchechtala jsem se.

Danival svěsil hlavu. „Máš dobrou mentální ochranu. Myslel jsem si to, ale nemohl jsem si pomoci. Musel jsem to na tebe zkusit,“ dopověděl s pohledem upřeným na špičky střeviců.

Jenže já ještě neskončila. Normálně soukromí svých kolegů nenarušuji, ale tenhle mě naštvál. *Au!* Narazila jsem svou vůlí do velmi tvrdé zdi.

Slušná blokace, ocenila jsem ho. Pokud bychom se do sebe pustili naplno, nejspíš by tvůj štít neobstál, ale proti čtení myšlenek a zbrklým pokusům o ovládnutí stačí. To sis vypěstoval sám, nebo to máš vrozené?

Mám to vod narození, přiznal Danival. Ale pracuju na zlepšení.

Sídlo Modrého čaroděje tvořil komplex budov, úzce sousedících s císařským palácem. Ze všech stran jej lemoval palmový háj. Uprostřed stálo nádvoří posypané jemným mořským pískem, který ve dne v noci zalévala vůně ibišků. Kdybych neznala mistrovy kobky, řekla bych, že je to nejkrásnější místo k trávení volného času.

„Jak dlouho víš, že jseš *psionikem*?“ zajímala jsem se.

„Modrej čaroděj si mě všiml, když jsem na tržišti za prachy hypnotizoval lidi. Řekl mi, že mám zvláštní dar. Je to asi deset *aldenů*.“

Stovka dní, to není dlouho.

„Líbí se mi, že na rozdíl vod vostatných magickejch škol, aspoň co jsem slyšel, tu panuje naprostá volnost,“ svěřil se mi. „Mám svý zázemí, v klidu můžu rozvíjet svoje schopnosti a nikdo se nestará, kam večer chodím a co dělám.“

Vyprskla jsem. Tomu říkám naivita.

„Víš ty vůbec, kdo je naším mentorem?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným na impozantní sloupořadí. Sochy hrdinů ze starých dob. Mistr si na takové věci potrpí.

„Ujal se nás vopravdu zvláštní patron. Ve vočích veřejnosti je to čaroděj, první rádce císařovny a boháč. Zná se s mraky lidí, vode dvora, z vobchodních kruhů, ale i z ulice. Jeho apetit, co se známostí teječe, nezná mezí. A aby zdání učence zůstalo zachovaný, většina schůzek se vodehrává venku, mimo dům. Překvapivý? Vůbec ne. Je to sice náš mistr a poručník, ale pokud nemusí, do svejch vobchodů nás nezatahuje. V podstatě si s námi dělá, co chce. Žijem v síti jeho intrik a von se baví naším tápáním.“

Musela jsem své původní mínění o něm poopravit. Kluk se vyzná.

„Jsem rád, že mě někdo takovej přijal mezi svý žáky. Když už nic jinýho, aspoň strávím poslední dny světa v pohodlí.“

Trhla jsem sebou. To jsou tu dnes všichni stejně fatalističtí jako Jago?

„Danivale, ty těm kecům o blížící se apokalyipse věříš?“

„Možná jsem na tebe zkusil svou moc, ale nejsem blázen, Magnólie. Kněží žvaní, až se jim vod pusy práší, ale to není nic neobvyklýho. Jsou to přece kněží. Za žvanění je platěj. Když jsem ještě žil na ulici, nevěnoval jsem fanatickejím žvástům

o blížícím se konci světa pozornost. Všiml jsem si toho až tady, v paláci. Mentor si žije na vysoký noze, jeho sídlo se topí v luxusu. Pod podrážkami praská bělostnej písek, voní tu keře, pach města sem stěží dolítne, ale nad těmahle zdma,“ ukázal na nejbližší budovu, „leží poklice neidentifikovatelného strachu. Ten strach houstne a těžkne. Já ho cejtím, je čím dál intenzivnější a už brzo pohltí nejen dům, ale celý svý okolí.“

Vzpomněla jsem si, jak mi mentor podsunul tu knihu a vzbudil u mě zájem o nekromancii a Stínový svět. „Mistr dělá na spoustě věcí současně a nám do jeho projektů nic není,“ zdůraznila jsem.

„No jasně. Jseš loajální, chápu,“ mrkl na mě těma krásnýma očima a provedl mě parkem. Minuli jsme palmy a cykasy, jejichž listy na nás vrhaly nepravdělné stíny, dál se pokračovalo po písku, cestičkou mezi oleandry, ibišky a magnoliemi. Ty poslední moc nemusím. Prošli jsme kolem jezírka se sladkou vodou. Uprostřed kvetly lekníny a kolem břehů se slunilo několik želv. Měly šedožluté tělo, řasami pokrytý krunýř a z obou stran hlavy červené flíčky. Vypadaly náramně spokojeně.

Danival ukázal na největší exemplár: „Vidíš je, bestie? Nikdo je nezval, přišly samy.“

„Magnólie, proč tu vlastně s námi nebydlíš?“ zeptal se, když jsem na první poznámku nereagovala.

Dobrá otázka. Ale já mu odpověď nedám. Zatímco ostatní mistrovi žáci obývali některé z budov, které tvořily palácový komplex, já jediná zůstala tam, kde mě Modrý čaroděj našel. V sirotčinci. Do paláce jsem pouze docházela, a co čaroděje v mém případě vedlo k tak nestandardnímu postupu, věděl jen on sám.

Mentora jsme zastihli v atriu mezi oranžovníky při luštění nějaké šifrované zprávy. Na stolku před ním ležel dešifrovací klíč, arch papíru s psacím náčiním, baňka se stlačeným žlutým plynem a karafa s vodou. Z běžné představy, kterou lidé o magických mají, se poněkud vymykal.

Vypadal relativně mladě, ale jeho skutečný věk se nikomu z nás nepodařilo zjistit. Byl vysoký, na učence poměrně statné postavy a stejně jako většina osob s *psionickými* schopnostmi měl zrzavé vlasy, v jeho případě ohnivě rudé. Při oficiálnějších příležitostech si je svazoval do úhledného copu. Dnes zůstaly rozpuštěné a volně mu padaly do tváře. Ta, pečlivě oholená, by nevbuzovala zvláštní pozornost nebýt očí – nefritově zelených, podmanivých jako oči smrtelně jedovatého hada.

Zastavili jsme se na kraji atria a čekali, až nám věnuje pozornost. Působil jako tak pohroužený do práce, že vůbec nevnímá okolí.

Bylo to jen pečlivě udržované zdání. Nejspíš o naší přítomnosti dávno věděl, přesto nás tam nechal stát jak dva pitomečky.

Hlasitě jsem zívla.

„Doufám, že tvé mentální schopnosti jsou v lepším stavu než úbor, Magnólie,“ promluvil Zvin, aniž by zvedl oči od papírů.

„Mistře, nechal jsi pro mě poslat, tak jsem tu,“ odvětila jsem a spěšně uhladila lem svého roucha.

„Chm... Jsi celá v černém. Vypadáš jako novicka nekromancie. A ty... Běž!“ Zvin pokynul Danivalovi. Mladík mu vyhověl s rychlostí šelmy.

Rozhodila jsem rukama, kolem paží mi zavířila zrníčka prachu. „Omlouvám se, ale ten kluk povídal, že to spěchá.“

„Magnólie, příště v mé přítomnosti podobné barvy nenos. Jsi bledá, jako bys celou noc strávila v nějaké kobce. Někdo by tě mohl pokládat za adeptku černé magie.“ Zvin stočil svitek

obsahující tajnou zprávu do úhledné ruličky a zpytavě se na mě podíval. „Většina mých žáků v noci spí. Ti ctižádostivější studují; kdo ví, co jsi dělala ty?“

Uhnula jsem pohledem: „Půjčila jsem si z tvé knihovny *tu knihu* a teorii je třeba ověřovat v praxi.“

Mávnutím ruky mě přerušil: „To mi stačí. Detaily znát nepotřebuji!“

„Proč jsi mě volal, mistře?“

„Dozvíš se to,“ sklouzl očima z mého obličeje na ponurý šat, „ale předtím se zbavíš špíny a těch hadrů. Hm... Nech si přichystat lázeň. Až ze sebe smyješ všechn ten *astrální* prach, zajdi za Zlatuší. Dá ti všechno potřebné.“

„Jak si přeješ, mistře.“ Sklonila jsem hlavu a vpochodovala zpátky do domu.

Interiér paláce byl plný služebnictva, které zajišťovalo Modrému čaroději a jeho žákům pohodlný život a čas na studia. Podobně jako u většiny městské honorace i zde sloužili především otroci. Plavena vedla se svými sousedy neustálé války, což zajišťovalo pravidelný přísun pracovní síly pro císařovny věrné.

Zlatuše, úctyhodná matrona, která nad Zvinovými žáky držela ochrannou ruku, mne nasměrovala do koupelny. Čekala tam napuštěná vana se spoustou bublinek.

Vypadá to, že dnešek přece jen bude stát za to.

Když už jsem se měla dát do parády, nebyla jsem líná říci si o svačinu. V Rjabašově květu neměli skoro žádné jídlo – aspoň ne takové, které by se dalo jíst. Zlatuše znala můj apetit a dohlédla, aby mi otrokyně přinesly jen ty nejvybranější lahůdky. Během krátké chvilky jsem do sebe zvládla natlačit studeného platýse v citronové omáčce, kterou jsem vyjedla chlebovou plackou, vynikající paštiku, co zbyla ze včerejška, hroznové víno, které Zvin miluje, a banán zapečený v slad-

kém těstíčku. Vše jsem zapila jemným klaretem; to už na mě padala pořádná únava.

Zatáhla jsem závěsy, abych měla soukromí. Vyhнала jsem otrokyně, shodila ze sebe zaprášené šaty a vlezla do lázně. Vzpomněla jsem si na Jagavojevovu radu a na okraj vany položila dýku. Pro jistotu jsem ještě rozprostřela kolem koupelny ochranné pole. Sice jsem nebyla líná říct si o jídlo a klaret, ale na to nejdůležitější – velkou voňavou osušku – jsem zapomněla. Pokud by mě chtěl nějaký kolega šmírovat, pole se zaktivuje a pak by nastal teprve tanec.

Dám si dvacet a ani Khar Démon a celý božský panteon mi v tom nezabrání.

Tělo mi prostoupilo nepříjemné brnění. Otevřela jsem oči a sáhla po dýce.

Něco je v mém ochranném poli, ale není to nikdo z kolegů ani ze služebnictva. Necítím ničí emoce a neslyším žádné myšlenky. Nic, ani náznak. Vnímám jen projev pohybu něčeho neurčitého. To by mohl být ten ghúl!

Bez ohledu na svou nahotu jsem vyskočila a vrhla se k závěsu. Půjdeš, kam patříš, prevíte! Škubla jsem látkou tak prudce, až mi část zůstala v prstech. Ponechala jsem si její utržený kus jako štít a natáhla ruku s dýkou před sebe. K mému překvapení byla chodba prázdná.

Jsem paranoidní? Nebo na těch kecech o křivení nekromantovy mysli přece jen něco bude?

„Ukaž se, smradochu!“ zaječela jsem.

„Moji nepřátelé mi dávali různá jména, ale slovo, které jsi použila, z úst žádného smrtelníka nikdy nezaznělo,“ promluvil za mnou zlostný cizí hlas.

Otočila jsem se a málem se přerazila o stolek s nedojedným platýsem a prázdnou karafou.

Koupelna byla až na pár loužiček okolo vany prázdná. Okolní prostor se plnil nesmírnou mocí. Spalovala mne jako světlo mūru. Kdybych neměla silnou ochranu, má vůle by v ní roztála jako vosk. Žádný ghúl, a pokud vím, ani nikdo z mých kolegů, tímhle nevládne.

Zkoncentrovala jsem mysl a zesílila její ochranu. Mohlo se na mě nalepit něco z astrálu? Při dnešní smůle klidně. Na takovou bytost musím uctivě – než ji oddělám. Nebo ona mě.

„Omlouvám se, jestli jsem tě urazila,“ otočila jsem se zprudka.

„To bys měla,“ ukázal se mi majitel toho hlasu.

Málem jsem umřela leknutím a studem. Rukou, v níž jsem svírala dýku, mi projel palčivý zášleh. Prsty mi zdřevěněly a samy od sebe se rozevřely. Zbraň neškodně cinkla o mokré dlaždičky.

Přede mnou stál muž s do hladka oholenou tváří a jeho zelené oči prozrazovaly pobavení. To ale právě ustupovalo hněvu.

„Mistře, co tu děláš?“ pokoušela jsem se rozhybat ruku a přitom se usilovně balila do závěsu.

„Na to se ptám já tebe!“

„Necítila jsem přicházet nikoho konkrétního. V mém ochranném poli se neodrazily žádné emoce. Myslela jsem, že jseš ghúl,“ vysvětlovala jsem zahanbeně.

„Ghúl?“ zopakoval po mně, čímž jen nejasně dával najevo, jak je vytočený. „V mém domě? Nevím, s jakou drogou experimentuješ, ale měla bys s tím přestat.“

Když jsem hned neodpověděla, potrásl hlavou.

„Tvé pole mě odhalit nemohlo.“ Vyslovil to jako něco, o čem se nepochybuje. „Pokoušíš mou trpělivost zcela zbytečně. Jsou dvě hodiny odpoledne. Za tu dobu se vás zvládne umýt deset. Nemělo by ti to připadat nevhodné, musel jsem zakročít. O co se tu snažíš? Tvou ochrannou bariérou se neodvážila projít ani Zlatuše.“

Znovu mnou projelo brnění. „Je tady,“ sykla jsem. Jeho výraz zkameněl a já poznala, že rušivý element vnímá také. „... ten zatracený ghúl,“ dokončila jsem a sklonila se pro dýku.

Ulevil si jedním dvěma slovy. Nevím, v jaké řeči to bylo, ale uvítací pozdravy znějí jinak.

Zaujal pozici za mnou a levou ruku mi položil kolem pasu. Takhle blízko jsem u něj ještě nikdy nestála. Cítila jsem na kůži jemnou látku jeho šatu a v nose mě zašimral parfém připomínající mořskou brízu. Sevřel mě ještě pevněji. Bylo v tom víc než ochranné gesto. Uřála jsem všechny nežádoucí myšlenky a připravila se k útoku. On se chystá někam teleportovat a vzít mě s sebou! Najednou jsem Danivalovi věřila. Tady jde o něco horšího, než je pitomý bezprizorní ghúl.

Chodbu prořízly rázné kroky.

Zvin složil prsty k smrtícímu zaklínadlu. Krátce předtím, než je dokončil, díru mezi závěsy zaplnila mohutná postava. K mé úlevě to byla *lidská* postava.

Jen jeden člověk má tu drzost chodit sem bez ohlášení a ochranná kouzla vetkaná do palácových zdí se od něj odráží jako míč od stěny.

Tadejaš, mocný čaroděj a rádce stařícké císařovny. V pestrém rouchu a ověšený amulety, jak se na mága sluší. Na svůj věk má docela zachovalou, i když trochu obtloustlou postavu a je to přesně ten typ člověka, kterého je všude plno.

Jako první se vzpamatoval Zvin. „Pokud tě sem přivedla touha po koupeli, mé lázně jsou ti plně k dispozici,“ pronesl suše, přestal mi drtit žebra a upravil látku na mém těle tak, aby ze mě nahoře nebylo vidět víc, než je slušné.

Tadejaš roztáhl ústa v dravčím šklebu a sjel mě pohledem shora dolů. „Vidím, že znáš způsoby, jak si ukrátit ospalé odpoledne, kolego.“

Zvin ode mne odstoupil. Neviděla jsem jeho výraz a možná to tak bylo lepší. A úplně nejlepší by bylo, kdybych se teď hned mohla teleportovat někam pryč. Tadejaš je ve Zvinově přítomnosti samý vtip, můj mentor jej tituluje *příteli*, ale ve skutečnosti se ti dva snáší jako voda a oheň.

Dvorní čaroděj došel ke stolku, mrknul na nedojedeného platýsa a zhnuseně pohlédl na zbytek klaretu. „Růžové víno si k rybě dávají jen barbaři. A k tomu hrozny?“ Ukázal na stopku a závažně: „Chci *ji* vidět.“

„Díváš se přímo na ni,“ odpověděl Zvin a uchopil mě za paži, taktak že jsem z roztřesených prstů neupustila strážný závěs.

„Přestaň si ze mě tropit blázně, kolego. Já proti povyražení nic nemám, ale zrovna dneska jsem sem přišel pracovat. Snad mi nechceš tvrdit, že ta prsatá zrzka je nejmocnější zbraň, jakou tvůj dům nabízí!“

Už už jsem mu chtěla dát jedinou vhodnou odpověď, ale Zvin zesílil stisk a vyslal do mé mysli jasné varování, abych se do toho nepletla.

„Ona je jedinečná – ve všem,“ řekl.

Tadejaš se konečně podíval i výš – na můj obličej. Vrhla jsem po něm pohled plný chladného pohrdání a očima hledala ručník.

Do koupelny vtrhla Zlatuše.

Matróna věnovala oběma čarodějům pohled, který lépe než slova vypovídal o tom, co si o situaci myslí. Chytla mne v podpaží a nekompromisně táhla pryč.

Jestliže jsem nechtěla jejich pohledu vystavit neslušné partie, musela jsem odejít pozpátku.

„Jestli je jen hezká, je všechno v pořádku,“ zaslechla jsem ještě Tadejaše. „Pokud ale k těm vnadám patří i mozek, bohové s tebou!“

Psychomorna

„Co je psionika? Není to vobyčejná telepatie. Je jiná, živelnější. Nejde naučit jako magie, je vrozená a nemá jasný pravidla. Pořád jsme ale lidi z masa a kostí.“

Danival

Seděla jsem s ostatními žáky a na lahůdky, které otrokyně přinášely na stůl, se jen dívala. Ne že bych trpěla nechutenstvím. Kdo jednou pozná opravdový hlad, ztráta apetitu mu nadosmrti nehrozí. Od příhody v lázni jsem ale měla nepřijemné tušení, že se v paláci ještě něco semele. Štěstí přeje připraveným a s poloprázdným žaludkem a bdělou myslí se čelí problémům lépe než s plným břichem a spánkem na krajíčku.

Lítostivě jsem se zadívala na právě přinesený předkrm z chobotniček a zaposlouchala se do okolního cvrkotu.

„Víš, Xir, že z císařské márnice zmizelo několik těl?“ poznamenala jsem arogancí zbarvený hlas Dorna Flavela.

„Prosím tě, lepší téma k večeři nemáš?“ shrnula si z tváře pramen šedých vlasů Dornova sestra Xiraxa.

Uvědomila jsem si, že ta dívka vypadá zase o rok starší. Prý za to můžou její schopnosti.

Xiraxa Flavelová přitahuje všechny nebezpečné stíny minulosti, které se lidem v jejím okolí nepodaří zažehnat. Ať chce, nebo ne, dolétne k ní pravda i o těch nejstrašnějších činech. Aspoň tak se to říká.

„Nemusíš se hned znechucovat!“ pokrčil rameny Dorn.

V souladu s nejnovějším módním diktátem byl oblečený do hedvábné košile a balónovitých kalhot končících pod kolena. Původně měl ještě kabátec a klobouk. Obojí ale už odložil. Jeho vlasy měly příjemně rudý nádech. Ladil s nimi jak šat, tak tyrkysová vázanka, kterou si v jídelně povolil.

Není to ani hodina, co projednával nějakou delikátní záležitost u dvora.

„Mě to zajímá,“ ohradila se jeho sousedka přes stůl.

Podle modré barvy šatu a dlouhých vlnitých vlasů jsem poznala Zvinovu oblíbenkyni Tekmu. Náklonnost je oboustranná, a jestli se dozvědí drby z lázně, mám zatracený problém.

„Prý mezi nimi bylo i tělo zabijáka, jehož služeb využívala samotná císařovna.“ Tekma položila jemné prsty na desku stolu a prohlížela si své dokonalé nehty. „Děcka, takovému se před smrtí dostat do hlavy, to by bylo něco. Musel vědět opravdu hodně, že se ho císařovna zbavila. Teď ho má nejspíš v parádě plavenská Nekromantická hanza.“

„Nepřeháněj,“ naložil si plný talíř chobotniček Dorn, přestože nejspíš už jedno občerstvení u císařovny měl. „Nekroušové jsou díky drakonickým trestům ohrožený druh. To v takovém Umrličím království, tam jich je jako much nad hovnem. Ale u nás, v hlavním městě?“

„Náhodou,“ upravila si svůj bezchybný účes Tekma, „před rokem jsem jednoho viděla v Jižance hořet. Byl celý v kápi, hubený jako kostra.“

„Tak ten byl nejspíš poslední.“

„Kéž by, Dorne!“ vyslovila zbožné přání Xiraxa. „Pověz nám raději, o čem dalším se mluví v paláci?“

„Nic moc nového, Xir. Pořád se přetřásá válka s Almemorem, ale podle mě to jsou jen kecy. Většina loďstva je vázána v koloniích, na pevnině se císařovna do ničeho nepustí.“

„Myslíš?“ Tekma si nalila vodu z karafy a způsobně ucucla.
„Já jsem tu dneska viděla ometat se tlusťocha. Nevíte, co chtěl?“

„Sám velký Tadejaš a jeho sto dvacet kilo živé váhy?“ šklebil se do talíře Dorn. „To musel mít mistr radost.“

„Jestli něco upekla s Tadejašem, všech sedmnáct bohů s námi.“ Tekma se stejně jako já na jídlo jen dívala.

Pche, dieta...

„To je jasné jako facka. Pokud to bude nějaká fajnovka, půjdeš ty. Jsi přece takový jeho miláček, Tekmo! Na špinavou práci tipují Frilwana. A když to bude něco choulostivého, co vyžaduje jisté ženské vnady, vyšle naši Noly.“

Jseš mrtvola, Dorne! pomyslela jsem si důrazně.

„Neposlouchej je, Noly,“ promluvil známý hlas a volné sedadlo vedle mě se najednou prohnulo.

„Jsou mi u prdele, Frile,“ zazubila jsem se.

Frilwan se zviditelnil a oplatil mi křivý úsměv. Pravá ruka se mu houpala na pásce. Měl úplně bílé vlasy a jeho pološílený vzhled ještě umocňoval znepokojivý tik v levém oku.

Znála jsem ho dost dlouho, abych věděla, že je přesně takový psychopat, jak vypadá.

„Co to máš s rukou?“ zeptala jsem se.

„Malej konflikt s okolím,“ nerozváděl dál svou indispozici.

„Aha.“

Zase se někde porval, nejspíš s magiky z Východluní. Vůbec mě to nepřekvapovalo. Zvin ho našel v dalekém Erinu za mořem.

Fril byl ještě dítě. Živil se drobnými krádežemi, a když ho při tom někdo přistihl, tak ho oddělal. Ne klasickým způsobem, ale *po našem*. Jenom se člověka dotkl a ten byl mrtvý. Prý to zkusil i na mého mentora. Nikdo neví, co s ním mistr provedl, ale od té doby má bílé vlasy a ten tik. Původně byl totiž rusovlasý. Skoro všichni *psionici* mají zrzavé vlasy. Pokud

z nich ovšem náš úžasný mistr neudělá starce. (Už mám skoro stejný humor jako Jago.) Hodně jsem se toho od Frila naučila. Jeden čas se dokonce říkalo, že jsme milenci. Ale byly to pomluvy. Nevadí mi jeho vzhled, ale nevlezu do postele s někým, kdo mě může kdykoliv poslat pod kytky.

„Víš, že to pole, cos mi ukázal posledně, je fakt dobrý? Dokážu ho rozprostřít kolem celého domu. Zobrazují se mi tam všechny myslící bytosti a po použití kouzla detekujícího pohyb vnímám i věci, pokud se hýbají. Dokonce působí i na *něj!*“

Bělovlasý *psionik* se zašklebil, tik v jeho oku zesílil.

„Slyšel jsem. Nezapomínej ale, že na *něj* působí jen to, co sám chce. A radím ti *ho* takovejma blbostma nedráždit. Nikdo *ho* neumí přivést do varu tak jako ty. Někdy se upřímně divím, že máš pořád všechny kosti v těle.“

Pohodila jsem rusou hřívou a vzpomněla si na oživovací rituál, který málem skončil katastrofou. „Taky se divím...“

Zavřela jsem oči a vnitřním zrakem pohlédla doprostřed pole.

Bylo to jako nahlížet do stolní zásuvky. Vnímala jsem každý pohyb, zakašlání a nádech. Podle utkvělých myšlenek a silných emocí jsem identifikovala mladší žáky, kteří neměli dar přirozené blokace a dosud se nenaučili princip mentální ochrany.

Zvin se nacházel ve své pracovně a byl tam s ním ještě Tadejaš. Měli tak silné bariéry proti mým schopnostem, že jsem je vnímala jen jako *pohybující se a nemyslicí* body.

Ucítila jsem na kůži slabé brnění. Něco je v zahradě, u jezírka. Není to obyčejný nemrtvý. Tohle je mocnější. Snad se nám navzdory všemu povedlo rituál dokončit a teď před palácem postává krvelačný *giab*.

Snažila jsem se bytost rozpoznat a zařadit. Je živá, nebo jen pohybující se věc? Nebyla jsem si úplně jistá. Sevřela jsem hranu stolu a zavřela oči.

Ze všech stran na mě dorážely myšlenky mladších žáků:

„... *samý mušle a kraby, ale takhle kus poctivýho masa...*“

„... *brozný vedro, ve Východluní znaj kouzla na ochlazení vzduchu...*“

„... *musím si před ním dát majzla, prej slyší všechno...*“

„... *nelez mi do hlavy...*“

Nechala jsem je proplout a posunula se dál.

Na vyšší úrovni jsem našla chráněnou mysl Dorna, Xiraxy, Tekmy a dalších. Nechala jsem je být. Teprve za nimi se nacházela ta neuchopitelná věc.

Cesta byla volná a já mohla zaútočit.

Část mé moci se vrátila zpátky. Cože, mentální obrana? Nestojí proti mně oživlá mrtvola, ale myslící tvor. Zesílila jsem útok.

Až příliš zbrkle.

V ústech mě zašimrala pachů rzi. Má mysl vězela v síti předem naprogramovaných zaklínadel. Vysaje mi to mozek! Najednou jsem z bytosti necítila ani náznak intelektu. Jak jsem se mohla tak splést?

Vše, co jsem do toho poslala, se zdesetinásobené vracelo zpátky ke mně.

Do nosu mi stoupla krev. Tohle neustojím. Rozbije to mé vědomí na kusy.

Uchopila jsem paže nejbližší sedících sousedů. *Chytněte se!* Etické problémy jsem neřešila. Jestli to schytám sama, je ze mě mišuge. Takhle budeme cvaklí jenom trochu.

Před očima mi vybuchl celý gejzír barevných kol. To byla pecka. Málem se mi rozskočila hlava.

S obavami jsem otevřela oči.

Asi polovina *psioniků* skončila na zemi, pár mladších kolegů omdlelo, jiným vytryskla krev z dutin. Všude ležely převrácené stoly, rozbité nádoby a vybryndaný nálev s chobotničkami. Uprostřed chaosu se zjevily dvě postavy.

V první jsem poznala mého mentora. Byl bledší než obvykle a úplně bez výrazu. Tím druhým byl Tadejaš. Očima hodnotil obsah jídelního stolu a zcela nepokrytě se bavil.

„Tohle jsem přehnala. *On* mě zabije!“ hlesla jsem.

„Jestli chceš, udělám to já a bude to rychlý. Neucejtíš téměř žádnou bolest, slibuju.“

„Frilwane, ty jseš vážně magor! Jen jsem se bránila. Máme tu vetřel...“

Ochranou, kterou jsem budovala léta, pronikla cizí vůle. Rychle a stejně snadno jako nůž papírem. Útočník mi nedal možnost protestu a záměrně mi ponechal zlomek vědomí.

Vzpřímila jsem se, nohy mě bez jediného podnětu z mozku nesly k oběma čarodějům. Chtěla jsem protestovat, ale jazyk neposlouchal. Ležel mi v ústech, cizí kus neživé hmoty. Jako když uprostřed noční můry chci volat o pomoc a nejde to.

Poznala jsem tu všemocnou vůli a přestala vzdorovat. Tohle je na *psionice* to nejhorší, i kdybych byla zatraceně dobrá, pořád bude nejméně jeden *psionik* lepší.

Kobky pod palácem patřily odjakživa odsouzcencům, které sem posílala císařovna. Nadaní *psionici* si na nich měli procvičovat své schopnosti. Vím, co byli zač, a líto mi jich není. Což ovšem neznamená, že se mi tu líbí.

Naše pouť skončila v malé místnosti. Říkali jsme jí psychomorna, ledárna nebo taky díra. Člověk zde měl soukromí na své myšlenky, i za nejparnějších dnů tu vládl příjemný chlad,

ale tím výčet pozitivních vjemů končil. Já tam byla jen párkrát, ale třeba Fril tam svého času býval častěji než u sebe v cimře.

Konečně mi Zvin vrátil zpátky vůli a pokynul ke stříbrnému místu uprostřed místnosti. Modravě se lesklo a vůbec vypadalo velmi krásně. Přesto si ale dal dobrý pozor, aby se ho ani špičkou střevice nedotkl.

Stoupla jsem si tam a vzdorně čekala.

Cizí síla mi podlomila kolena. Né, už zase! Udělalo se mi trochu špatně. Statečně jsem spolkla žaludeční šťávy. Něco se mi omotalo kolem trupu a rukou. Zavřela jsem oči a pokusila se odpoutat mysl od sebe. Samozřejmě se mi to nepovedlo.

Zkusila jsem ochranné pole, ale z nějakého podivného důvodu vůbec nefungovalo. Nechala jsem toho a otevřela oči.

Klečela jsem v té modré nádheře a kolem zápěstí a pasu měla obtočené řetězy ze stejného kovu, jaký pokrýval část podlahy. Bylo to potupné a nepříjemné, ale nic, co by se nedalo vydržet. Bohužel jsem si pamatovala, že kov působí na tělo pozvolna a to nejhorší teprve přijde. Stříbromodrá členka kolem hlavy, která u svého nositele navozuje pocity bezmoci a strachu. Ačkoliv po ní nezůstávají viditelné jizvy, bolest je opravdová.

Nikde jsem ji neviděla a to mě trochu uklidnilo. Přivřela jsem oči a pomalu získávala zpátky ztracenou sebekontrolu.

„Nuže, Noly,“ ozvalo se nade mnou. „Nechceš mi k tomu incidentu něco říct?“

Se svou výškou nejsem zvyklá zaklánět hlavu, když se chci někomu zpříma podívat do očí. V tu chvíli mně ale nic jiného nezbylo.

„Chápu, že máš zlost, mistře,“ zvedla jsem k němu zrak. „Už na sebe nadále nebudu upozorňovat.“

„Jak chceš něčeho takového docílit?“ zeptal se pochybovačně.

„Změním se od základů.“

Podíval se na mě tak, jak se díváme na vzácné exotické předměty nebo na úplné blázný. „Magnólie! To jméno jsi zde přijala, jiné nemáš,“ zadupal mou námitku. „Jsi moje žačka a budeš jí, ať se stane cokoliv.“

„Ne,“ oponovala jsem mu. „Ty mi nerozumíš, Zvine. Zbavíš se mě. Půjdu úplně do prdele. Ech... chtěla jsem říct, že odejdu pryč z Plaveny. Opustím císařství, už o mně nikdy neuslyšíš. Zřeknu se své moci a stanu se obyčejnou.“

Nebyla to silácká slova, Plavena mě vysává. Svět je velký a možností mnoho.

Vztáhl ke mně ruku, zlehka se dotkl mé brady a přečetl moje úmysly. „Noly,“ pravil měkce, „kde se v tobě ta vyrovnanost bere? Na něco takového u tebe nejsem zvyklý. Co se stalo? Je jen málo věcí, které bych svým žákům neprominul. Čím se zase mučíš? Přece nejde o rozbité nosy v jídelně a ty hrnky a talíře.“ A ještě zapomněl na chobotničky v láku.

Zavrtěla jsem hlavou. Ten zatracený kov mě začínal svrbět, ale zatím se to dalo vydržet.

„Ne, mistře. Jsem jiná. Nedá se to zvládnout ani využít. Víš to od začátku moc dobře. Proto jsi mě nepřijal jako ostatní žáky, ale nechal v té bídě. Docházím k tobě, ale ve skutečnosti sem nepatřím. Nezlobím se na nikoho. Dnes už to vím. Jsem něco jako zmetek.“

Neumím číst myšlenky jako Xiraxa, nemám autoritativní vystupování jejího bratra a nedokážu rozdávat smrt s Frilwanovou lehkostí.

Položil mi ruce na čelo, celým mým tělem projela vlna energie. „Magnólie, přestaň o sobě pochybovat!“

Hleděli jsme si z očí do očí a čas plynul. Mlčela jsem.

Konečně promluvil:

„*Psionika* není vědění. Není to nic, co bys mohla zapomenout. Je to přirozené nadání a ty stojíš před dvojí volbou: buď

se svou moc naučíš kontrolovat a sama si stanovíš hranice. Nebude to bezbolestné, to ti mohu slíbit. Nebo tomu necháš volný průběh a necháš trpět ostatní, dokud sebe a své okolí úplně nezničíš. Co si vybereš?“

„Volím vyhnanství,“ rozhodla jsem se. Oči mě pálily potlačovanými slzami, které neměly se vztekem nic společného.

Sklonil se ke mně tak, že jsme měli obličejů téměř proti sobě.

„Měl jsem ti dát víc času. Jsi k sobě přísnější, než si zasloužíš. Ty jsi doopravdy jiná – a já doufám, že lepší. Nechtěl jsem, aby si toho ostatní všimli, proto jsem tě držel trochu stranou.“

Položil mi ruce kolem pasu a část nepříjemných vibrací zmizela. Jestli na něj ten kov působil stejně jako na mě, tak to nedal na sobě znát nebo byl příliš rozrušen, aby to vnímal.

„Věděl jsem, že se to jednou stane,“ zašeptal. „Ale chvíle byla nejméně příhodná. Objevila jsi to, v čem vynikáš, zrovna když se mi tu producíroval Tadejaš, a já se o tom dozvěděl způsobem tobě vlastním. Výbuch nekontrolované energie a jídelna v troskách.“

„Cože? Já nejsem úplně levá?“ S údivem jsem zjistila, že se mi podařilo smáčet mu rameno. Aby to Khar... Já přece nepláču!

„Každý z vás má v sobě něco, v čem je silnější než druzí. Tvé schopnosti se plně projevují v umění vytvořit kolem sebe ochranné pole. Dnes jsi nám to všem předvedla. Ale já myslím, že pramen tvé moci sahá mnohem dál.“

Stál tak blízko, že jsem mohla vnímat jeho parfém. Znovu mi to připomnělo večerní mořskou brízu. Ta vůně mi nebyla nepříjemná. Přiznávám, že mě to trochu znervóznilo. Naštěstí si mých myšlenek nevšímal.

„Takové schopnosti se nesmí zanedbat a je tu ještě další věc, o které se včas dozvíš. Ode dneška budeš bydlet v paláci s ostatními,“ rozhodl.

Vyskočila bych radostí do vzduchu, jen kdyby to šlo.

„Děkuji ti, mistře.“

A udělala jsem rychlé rozhodnutí. Zlehka jsem přitiskla rty na jeho hladce oholenou tvář. Neucukl, čehož jsem okamžitě využila: „Zvine, prosím, můžeš mě odsud odvést? Ten kov ubližuje mojí kůži, bolí mě to...“

„Moje malá Noly... To je ovšem vyloučeno.“

Z jeho odtažitého tónu jsem pochopila, že jsem udělala botu.

Pustil mne, a dokonce ode mě poodstoupil. Jako by si vzpomněl, jaký měl původně s mou osobou záměr.

„Nemohu to nechat bez odezvy. Ne před Tadejašem. Už jej slyším, jak před císařovnou dělá uštěpačné poznámky, že když si nedokážu zjednat pořádek ve vlastním domě, nemám si co dělat nárok na řízení obce magiků ve Východluní.“

V jeho rukou se objevila čelenka. Co je to za blbost? Né, on mi vážně ten krám posadí na hlavu.

Když se ode mne odtáhl, kov znovu udeřil s plnou intenzitou. Lebku mi sevřela žhavá obruč. Vydržím to maximálně deset nádechů, počítala jsem v duchu. Potom mě klepne.

Nejradši bych začala ječet, ale před smrtí jsem potřebovala ještě něco vědět:

„Mistře, předtím, než došlo k tomu incidentu v jídelně – to jsi byl ty, kdo odrazil můj útok? Cítila jsem nějaký cizí prvek a nemám moc způsobit tak velkou explozi.“

„Proč bych něco takového dělal? Noly, nemuč se víc, než je třeba. Musela to být náhoda.“

To sotva. Něco tam bylo, to vím jistě. Ale co?

Tam v koupelně čekal někoho jiného než obtloustlého Tadejaše. Viděla jsem, jak skládal smrtící zaklínadlo a současně nás chystal k teleportaci. Cítil se ohrožený – ve svém vlastním domě! Proč a kým? Měla jsem se ho na to zeptat. Jenže Zvin byl pryč.

Zatraceně! Kdy se vrátí? Aspoň tohle mi říct mohl. Kousla jsem se do rtu. Nebudu křičet, tu radost dědkovi nedopřeju. To tu radši zdechnu.

Uf, kdo to vymyslel? Jednou jsem si dala *Kharův dech* a celý den mi pak třeštila hlava, ale tohle je nesrovnatelně horší. Jako kdyby mi pilovali kosti. Od zdi se odlepil nějaký stín. Šlím? To ta čelenka!

Stín se přetvořil v muže. Zadoufala jsem, že je to Tadejaš a že by mi mohl třeba píchnout, ale chlápek byl na rozdíl od tělnatého čaroděje šlachovitý a pohyboval se mrštně jako kočka. Navíc měl pŕlku obličeje šeredně popálenou.

Bohové, to mi nedělejte. Já to s tím utracením nemyslela vážně. Prosím, milost! Přede mnou stál ten, kdo mě do všech těch trampot zatáhl – můj ghúl.

Zvine! chtěla jsem zaječet, ale muž mě předešel.

„Jsi Magnólie?“ zeptal se docela lidsky.

Uf, spadl mi ze srdce kámen o velikosti Tary. Třeba to není Gusjav, ale jen jeho pitomé dvojče. Proč má potom z obličeje škvarek?

„Jo, to jsem já. O co jde?“ vysoukala jsem ze sebe namáhavě.

„Přivolala jsi mě zpátky ze Stínového světa?“

Nééé, proč se mi všechny špatné skutky vrací i s úroky?

„Promiň,“ fňukla jsem. „Jestli jsi mě přišel zabít, udělej to rychle a já před božím soudem za tebe ztratím slůvko nebo i dvě.“

„Neomlouvej se. Nepřišel jsem, abych ti ublížil. Přišel jsem, protože jsem ti nadosmrti zavázán. Vysvobodila jsi mou duši před věčnými mukami.“

Dostala jsem nápad: „Hele, když už se tu bavíme o mukách, nemohl bys pro mě něco udělat?“

„Milerád, slečinko.“

„Myslíš, že bys mi dokázal sundat tu podělanou členku? Ale bacha, asi to nebude moc příjemné na dotyk...“ varovala jsem ho.

„To je drobnost. Rád podstoupím trochu té bolesti, když ti to pomůže.“

Co je tohle za duši, ptala jsem se znovu.

S ladností šelmy přešel po stříbrném podkladu a sňal mi z čela ten pitomý artefakt. Zase jsem dokázala dýchat.

„Kam ji mám dát?“ zamával mi s členkou před nosem.

„Tebe nepálí?“ instinktivně jsem ucukla.

„Dá se to vydržet,“ pokrčil rameny.

„Polož ten krám co nejdál ode mě,“ poručila jsem mu. „Fajn, a teď vyklop, jak ses sem dostal.“

„Sledoval jsem tě, slečinko,“ přiznal.

„Proboha, proč? Říkal jsi přece, že mě nechceš zabít,“ ujišťovala jsem se.

„Vedl jsem odporný život plný vražd a ty jsi mě zachránila před posmrtnými mukami,“ začal s tím zase.

Pochopila jsem, že je to ten samý zabiják, o kterém mluvil u večere Dorn. „Houby s octem, bohy nepodvedeš. Jen jsem ta tvoje muka oddálila.“

„Myslím, že něco by se snad odčinit dalo,“ hádal se se mnou, jako kdyby mohl usmlouvat slevu. Jenže já jsem v mučírně a nic tu nenabízím.

„Jen do toho,“ ušklíbala jsem se.

„Ty jsi mi ukázala pravou cestu. Začnu tím, že ti budu sloužit,“ nabídl se, zřejmě z nedostatku lepších nápadů.

„Idiote, mým posláním není konat dobro!“ naštvala jsem se. Ale pak jsem to vzdala. Vydrží sotva pár hodin a stejně se rozpadne, tak co. „Jak ses sem vůbec dostal?“

„To nebyl takový problém. Já to tu trochu znám. Dřív jsem pro arcimága odváděl tajnou chodbou zajatce. Když nepůjdu nahoru do patra, ale budu se držet v podzemí, neměl by na mě přijít. To mám ověřené.“ Náhle zpozorněl: „Slyším kroky.“

„To bude asi Zvin. Co naděláme, vrať mi na hlavu tu podělanou čelenku a koukej odsud mazat. A modli se, ať nezjistí, že tu jseš se mnou. Jinak máme problém oba dva.“

„Budu se držet poblíž, slečinko. Vidím, že potřebuješ ochránce.“

Neviděla jsem, kam se ztratil. A bylo mi to jedno. K mému úleku za mnou do psychomorny nepřišel můj mentor, aby mě zbavil bolesti – což by zatraceně měl –, ale Tekma.

I když jsem se cítila pod psa, nemohla jsem si nevšimnout, jak dobře vypadá. Všechno na ní bylo dokonalé. Od úpravy vlasů přes decentní líčení až po výběr šperků.

Co tady ta kráva dělá? Zeptala jsem se jí na to.

„Noly, děcka o tebe měla strach. O co ses snažila? Nevěděli jsme, jestli ti ten zpětný náraz nepoškodil mozek. Vypadáš hrozně!“

Vrrr! Já ji snad přetrhnu!

„A ty se divíš? Je mi šoufl od toho kovu,“ zakvílela jsem. „Možná tě to překvapí, Tekmo, ale já tu nejsem za odměnu ani na rekreaci!“

„Ech... Promiň, neuvědomila jsem si, že to stříbro něco dělá.“

„Není to stříbro, ale to je fuk. Teď to víš, tak mě nech. Leda bys mi chtěla sundat ten podělaný šperk. To by bylo úplně super.“

Pozvedla mírně klenuté, načerněné obočí: „To může jen mistr. Já si to nedovolím.“

„Fajn, když ty si nedovolíš, tak pro něj pošli. A šupem.“

„To nemá smysl. Jseš tu z jeho vůle,“ podívala se na mé zkroucené tělo a já zapřemýšlela, zda se sem nepřišla jen bavit.

„Tak co tu, do prdele, děláš?!“ vybuchla jsem. Ať už jde, bohové, ať jde. Na tohle nejsem stavěná. Ten zatracený ghúl se připajdá, sundá to a bude klid.

Zdá se mi to, nebo ho opravdu slyším? Je v sousední kobce. Má ucho na stěně a poslouchá.

„Přišla jsem ti pomoci,“ pokračovala zpěvavě.

„Co že jsi přišla?!“ vybuchla jsem znovu.

„Nevíš, jak mě mistr zachránil?“

Náhodou jsem věděla. Každý to věděl. Její rodiče byli otroci v nějakém Buranově. Malá Tekma sloužila jejich pánovi. Jednou po ní chtěl, aby si ostříhala své krásné dlouhé vlasy a ona odmítla. Za trest jí nechal zlámat obě nohy. Jenže mu i tak na nich utekla a cestou jí samy srostly. Kdyby nezasáhl Zvin, ti venkovští balíci by ji upálili.

Právě mě zahrnula přednáškou, že vše je relativní. I bolest. A já mám jedinečnou šanci zkusit ji zvládnout. Jasně, když mi sundá čelenku. Budu úplně v pohodě. Jenže ona to neudělá, mrcha. Prý se mám snažit. Snažím se, ale nějak to nefunguje. Tekma stále dýchá. Zabiják skrze koncentraci myslí ze mě asi nebude.

„Noly, nijak tu bolest nepřekonáš. Musíš ji přijmout, teprve pak odezní.“

Začínám vidět rudě. Gus ví, co mi ten kov dělá, a právě teď se možná chystá k útoku.

Všimla si mého krhavého pohledu: „Máš rozmazané oční linky. Ty jsi brečela? Tvoje smývatelné stíny, to je hrůza!“

Ti dva se mi tu povraždí... Ech, co to zase mele? Musím se jí zbavit. Teď hned.

„Do mých linek je ti hovno, zasraná perfekcionistko! Ty jedna...“ spustila jsem slovníkem ožralých plavenských kapitánů.

Asi v polovině mé pracně shromážděné sbírky vulgarismů její tvářička zrudla. „Chtěla jsem ti pomoci, ale ty jseš ztracený případ. Jako dno latríny, esence hnusu!“ vrískla.

„A ty dno tuposti a esence blbosti!“

No tak, dámo, padej, padej. Ghúl už čeká a členka půjde dolu. Ale ne, co to zase ta kreatura vyvádí? Napřahuje se. Uf, to ne. Ona mě praští. Bohové, udělejte něco. To je pěkně nespravedlivé, když jí to nemůžu vrátit. Au, au! Moje krásná tvář bude mít odpudivý flek.

„Takový pól jako ty mě urážet nebude!“ vyjekla a byla pryč.

Díkybohu. Z jedné z prázdných kobek přičapal ghúl a konečně, konečně mě zbavil té věci. Zjistila jsem, že mohu zase normálně uvažovat. Ne, že by mi bylo nějak extra dobře, ale bez toho krámu na hlavě se dal zbytek zvládnout.

„Jseš hodný, že jsi ji nezabil,“ pochválila jsem ho.

„Měl jsem takové nutkání, ale nebyl jsem si jistý, jestli by sis to přála.“

„To víš, že bych si to přála, ale ten tanec potom by za to nestál.“

„Jak ti mohu pomoci, slečinko?“

To je blbec.

„Když se ztratíš.“

Gusjav přešlápl, ale nehnul se ani o krok. Očividně nevěděl, co si se svým neživotem počít. Nechala jsem to plavat.

Ten výstup s Tekmou mě nějak vysílil. Pomalu dostávám hlad a trocha vína by také nebyla k zahození. Nebo radši nějaký utrejch. U *Umrlí hlavy* mají docela dobrý výběr destilátů. Mám zkusit poslat ghúla do špajzu? Nebo drze do kořalny?

Chlastat v mučírně, ne, to by neprošlo asi ani mně. A co nějaké to jídlo? Kuš, už těch malérů bylo dost. Holt budu muset vydržet. To je otrava. Já se nudím, u Khara! Možná by se mi mohlo podařit usnout.

Už se mi skoro začínalo něco zdát, když se mnou neodbytný služebník zatřásl.

„Slečinko, někdo sem jde. Chceš zpátky svou čelenku?“

„Cože? To se mi snad zdá! Ne, nechci ji zpátky. Nebo radši jo. Dej to sem. Au!“

Gusjav se vzdálil. Podle kroků jsem poznala, že to není mentor. To bude zas nějaké pako, co se přišlo vykecávat.

Měla jsem toho akorát dost. Vjel do mě vztek za deset a začala jsem řvát:

„Kdo sem zase leze? Copak nemůžu mít soukromí aspoň v mučírně? Já mám právo užít si svůj trest. A na žádné čumily nejsem zvědavá. To jste tak nepřející hovada? Tady je psychomorna. Psychomorna, pitomci! Lidi tu jsou, aby tu trpěli, a ne, aby přijímali debilní návštěvy a vedli ještě debilnější konverzaci!“

Ozval se známý smích.

„Lepšíš se. Už jseš skoro jako já.“ V místnosti se objevil bělovlasý *psionik*. Všimla jsem si, že ruku už má zase zdravou. Žádnou pásku na ní neměl.

„Co tu děláš, Frilwane?“ vybafla jsem.

„Situace se má tak, že...“ pohlédl se zájmem na mou tvář a okem těkal po napuclém místě. „Ty jsi *mu* musela vážně zvednout mandle, když se snížil k použití fyzickýho násilí. Co jsi...“

„Hele, Frile, někdy u piva o tom můžeme hodit řeč, ale uvítala bych, kdybys mi řekl, jak dlouho tu mám ještě trčet.“

„To záleží, Noly... Řekl, že tě mám pustit, ale až to sám uznám za vhodné. Bohužel to slyšeli i vostatní. Já osobně bych

tě tu nechal do rána, ale voni vyměkli a chtěli, abych šel hned. Za tvou kůži se přimlouvala i Xiraxa.“

„Tomu nevěřím, ale to je fuk. Tak dělej!“

O Gusjavovi jsem mu neřekla. Snad měl zabiják dost rozumu, aby se ztratil.

Nepřekvapilo mě, že se Frilwan dokázal kovu dotknout, aniž by mu to působilo větší problém.

Vstala jsem z podlahy a zjistila, že jsem strašně rozlámaná. „Brala bych postel,“ zakňučela jsem.

„Jestli chceš, můžeš přespat u mě.“

„Dík.“

U Frilwana bylo vždycky volno. Nikdy neměl žádného spolubydlícího a já tušila proč. No, po dnešku budu nejspíš taky bydlet sama.

Panna plavenská

„Císařovna? Ta neví nic. Za nitky tahají Tadejaš spolu se Zvinem a dvorním alchymistou. To jsou tři největší mozkové kapacity a také tři největší darebáci v celé Plaveně.“

nájemný vrah Gusjav

Naposled jsem pohlédla na seskupení nevzhledných stavení obehnaných silnou zdí. Z toho mála vzpomínek na dětství, které mi připadalo tak vzdálené, jako by od něj uplynulo tisíc let, jsem si vybavila okamžik setkání s Modrým čarodějem. Byla zima, typicky plavenská, teplá a deštivá. Seděla jsem na svém oblíbeném místě, na zdi rjabašského sirotčince, a jako desítky špinavých dětí přede mnou a nejspíš i po mně snila o světě za ním. Cpala jsem se sušenými švestkami, plivala pecky dolů na chodník a klátila nohama. Skočím, neskočím?

Při dopadu jsem si natloukla obě kolena a málem vyrazila přední zuby o česky. To však nic neměnilo na mé náladě. Vykřikla jsem radostí jako ptáče, které poprvé za svůj život opustilo klec.

Nevadilo mi, že vlastně nevím, kam jít, ani že prší.

Vydala jsem se hlavní z plavenských tepen, která mne bezpečně dovedla do centra města – na tržiště.

Mezi prodavači veteše a jejich potenciálními zákazníky jsem si všimla muže v šedém plášti. Stejně jako všichni ostatní byl zablácený a zmoklý. Jeho mysl ale nevysílala žádné signály.

Zastavil se u pultu, na němž ležely knihy se zašlou vazbou. Prohodil s prodavačem několik tichých slov, v nabídce ho za-

ujal asi jeden nebo dva svazky. Mě ale zaujal sám prodavač. Až po nos vězel v tmavé kápi a později, když jsem si ten zážitek přehrávala, představovala jsem si, jak musel být ve tváři ohydný. Jeho myšlenky rozhodně byly.

Muž v šedém plášti zabalil svůj úlovek do plátna a zamířil ven z tržiště. Přilepila jsem se mu na paty.

O ulici dál zpomalil: „Je na mně něco pozoruhodného, o čem nevím?“

Přestala jsem předstírat zájem o deštěm smáčenou dlažbu a dohonila ho. „Jseš neviditelný, pane. Naučíš mě to také?“ zeptala jsem se s dětskou naivitou a zvědavě si neznámého prohlížela. Opravdu mi ničím dalším pozoruhodný nepřipadal. A ani já jsem ho nejspíš nezaujala. Takový pažravý usmrkanec, jak mi v Rjabaši říkali. Navíc jsem byla samé bláto a modřina.

Bohové, kde se ve mně vzala ta drzost na něj promluvit! Zahanbeně jsem sklopila oči.

Přehodil si balíček z jedné ruky do druhé a zadíval se na mě o něco pozorněji: „Jak se jmenuješ, děvče?“

Kousla jsem se do rtů. „Nemám jméno, pane.“

Nemám rodinu ani vzpomínky. Nikdo netuší, jak jsem se v Rjabaši objevila ani kdo mě přivedl. Jsem nikdo, pane. Slyšíš mě?

Jistě, dítě. Máš schopnosti, jaké hledám. Je jen zvláštní, že jsem tě mezi ostatními nezpozoroval. Obvykle si své žáky pečlivě vybírám, ty jediná jsi přišla ke mně sama.

„Nějaké jméno ti vymyslíme.“

Zvin měl od rána rozmarnou náladu, z čehož jsem usoudila, že se mu povedl dokončit letitý výzkum. Frilwan, který ho znal z jiné stránky, tvrdil, že mu určitě klapla nějaká intrika.

Přijal mě u sebe v pracovně. V podstatě šlo o nízkou přízemní místnost překrmenou knihami a zajištěnou proti vniknutí intenzivním magickým polem. Bylo tam čerstvě vyvětráno a já si všimla zatoulaného střepu z nějaké baňky. Usmál se na mě a zeptal se, zda už jsem přestěhovaná. Když jsem ho ujistila, že vše je v nejlepším pořádku, pokynul mi, abych jej následovala do zahrady, kde na nás už měl čekat dvorní čaroděj Tadejaš.

Tentokrát se můj mistr na setkání s kolegou připravil o něco lépe než posledně. Na sebe si vzal jasně modrý oděv lemovaný zlatem, pro který také dostal svou přezdívkou. Ohnivě rudé vlasy si spletl do dlouhého copu a na čele se mu blyšťela čelenka z *athorského stříbra* s modrým kamenem uprostřed.

Odolala jsem rannímu pokušení strašit tu v pohodlném černém obleku. Flek na tváři, za který jsem vděčila Tekmě, jsem schovala pod vrstvou pudru a ve vzdušných zelených šatech, které měly vzadu ještě méně látky než vpředu, jsem byla důstojnou společnicí komukoliv.

Toho dne bylo polojasno, v poledne dokonce trochu sprchlo a venku bylo líp než v paláci. Na nahých zádech mě příjemně chladil vánek a nic nenasvědčovalo tomu, že by Zvinův dům dusila nějaká mračna.

Sotva jsme vyšli, nabídl mi můj mentor rámě. Takové gesto nebylo jen tak, ale protestovat jsem si netroufla. Chopila jsem se na čaroděje poněkud svalnaté paže a pokusila se udržet na rtech úsměv.

V podivném tichu jsme prošli kolem jezírka k altánu, kde se už nějakou chvílku roztahoval Tadejaš. Měl na sobě něco, co podezřele připomínalo župan, a obutý byl do střevců s volnými palci. Někteří lidé vůbec nic neřeší. Popotahoval z vodní dýmky, přežvykoval zralé fíky a vtipkoval s otrokyněmi, které

zrovna neměly na práci nic lepšího než motat se kolem něj. „Á, konečně, konečně, příteli!“ zvolal, když nás spatřil.

Zvin mu velmi zdvořile odpověděl, div že se neobejmuli.

„A jak se má ta tvá prsatá beruška?“ popotáhl Tadejaš a spiklenecky na mě mrknul.

Sklopila jsem oči, jak se na dobře vychovanou plavenskou dívku slušelo, a pomyslela si cosi o prdeli.

„Pojďme si pohovořit do mého sadu. Zrovna rozkvétají magnolie,“ navrhl Zvin a zcela nečekaně mi položil ruku kolem pasu.

Ucítila jsem jeho dlaň na holé kůži a neznatelně sebou škulbla. Když nepočítám včerejší incident, nikdy dřív se mě takhle nedotýkal. Nebyla jsem si jistá, čemu za změnu v jeho chování vděčím.

Tadejaš naposled zabublal z dýmky, sáhl do misky pro fíky na cestu a připojil se k nám. Vsadila bych se, že mu jsou nějaké kytky ukradené, to už by radši šel debatovat do lázně. „Rád si rozšířím botanické obzory,“ zalhal mezi sousty. Ani se nesnažil předstírat zájem o keře a civěl mi do výstrihu.

Cestu do magnoliového háje lemovaly sochy. Jejich bělostná těla zářila na slunci. Vnádne nymfy a atleti zachycení uprostřed pohybu s pletenci napnutých svalů. Nazí a krásnější než živí lidé pozorovali nás nehybnými očima. Před tisíci lety krášlili vilu nějakého Arvedana a dědictví předků se odráželo v každém jejich rysu.

„Myslíš, že bych marnil svůj čas s nějakým býlím, příteli? Tato vysoká rostlina s unikátní stavbou je dlouhověkým klenotem mé zahrady.“ Zvin mi přejel prsty po páteři a tím opět získal mou pozornost. „V příbuzenství ostatních květin prospívá, ale daří se jí i v městském prostředí,“ pokračoval rozverně s rukou na mém kříži. „Je to solitéra. Aby plně vynikla, potřebuje k životu co nejvíc volnosti.“

Zapremítala jsem, zda si nešlehl *krokvu*. Ta myšlenka byla samozřejmě absurdní. To spíš jsem v rauši já. Jenže pak by mi to tak jasně nemyslelo. Nejpravděpodobnější bude, že mu v pracovně bouchla halucinogenní směs. Vzpomněla jsem si na střepy a okno dokořán. Nestávalo se to často, ale poprvé by to nebylo. Občas mu někdo takový vypečený dárek poslal.

Zvin nás provedl mezi výtvary arvedanského umění a ukázal na další z keřů:

„Věř, že na její krásu jsem čekal několik let. Dnes však mohu hledět i na květy a po libosti se kochat jejich detaily.“

Tadejaš přikyvoval a místo na keř civěl na mě:

„Pěkná je ta tvá rostlinka. Jen trochu bujná, řekl bych. Snad malé přistřížení by to napravilo...“

Pokusila jsem se udělat mágům místo a z bláznivé situace vycouvat, ale Zvin vytušil mé úmysly a přimkl mě k sobě ještě pevněji: „Magnolii nestříhám. Zasáhnu jen, když ji chci vytvarovat nebo je potřeba udělat výchovný řez.“ Málem jsem nadskočila. Nevím, jak to dokázal, ale všude tam, kde se mě dotýkal, jsem ucítila šlehnutí jako od proutku. „Řez však magnolii obecně nevyhovuje,“ pokračoval mentorským tónem. „Snažím se mu proto vyhnout a provádím jej jen u mladé rostliny, která dosáhla nekontrolovaným růstem nevzhledného tvaru. Většinou reaguje velmi nelibě, a to i přesto, že živou ránu pokaždé pečlivě začistím do zdravého dřeva.“ Přejel mi konečky prstů po šíji. Celé mé tělo zaplavil příjemně chladivý pocit, jako když se za parného dne ponoříte do vlažné vody.

Proč mi tohle nedělá častěji?

„Magnolie není jedovatá. Účinkuje jako lék, při častém užívání však může způsobit podivné stavy. Je velice odolná, zejména při svědomité zálivce. Potřebuje ji v jakémkoliv ročním období, jinak ztrácí vlhkost a trpí.“

„Nepochybně, nepochybně,“ zopakoval zasněně Tadejaš. „Snad bych se měl také dát na jejich pěstování.“

„A tato půvabná kráska, příteli, se nazývá *Princezna Jasna* a věz, že královský titul v názvu rostliny je zářným příkladem aristokracie. Má velké, nápadně zaoblené květy. U mladé rostliny jsou zářivě bílé, ale časem dostanou silně purpurový nádech.“

Tadejaš přestal žvýkat fíky: „Myslíš, že bys mi mohl kousek rostlinky ze své zahrady věnovat?“

„Příteli, bez bližšího seznámení se s rostlinou a jejími potřebami bývá množení nesnadné.“

Po předchozích slovech jsem byla pěkně vytočená, ale jak padlo *množení*, to už jsem kvetla.

„Vzhledem k té nejistotě při množení, o které mluvíš, Zvine, začínám pomalu zvažovat, zda by nebylo lepší, kdybych od tebe zakoupil celou rostlinu...“ spekuloval Tadejaš.

„Lituji, ale žádná z mých rostlin není na prodej.“

Čarodějové, jakkoliv jsou mocní, jsou přece jenom chlapi, pomyslela jsem si kysele. Zajímají je jen jejich megalomanské projekty, kumulace vlastní moci a do čího kalamáře strčit v noci péro. My, obyčejní pěšáci, jsme jim dobří akorát na nejnutnější práci, případně jim ve své omezenosti můžeme posloužit jako levný zdroj zábavy.

„Ale Noly!“ zvolal Zvin. „Úplně jsme na tebe zapomněli!“

To se stává, mistře. A bude hůř, ve tvém věku... komentovala jsem to v duchu.

Magnólie, zadrnčelo v mé lebce. *Myslíš nablas!*

Já vím, mistře, sladce jsem se na něj usmála.

„Nedáš si fík, beruško?“ Tadejaš mi strčil ovoce pod nos a mentální spojení s mentorem se přerušilo.

Zavrtěla jsem odmítavě hlavou: „Jsme tu kvůli jiným záležitostem.“

„Pravda, беруško. Kvůli Almendoru,“ přitakal Tadejaš.

„Co víš o našem sousedu, Noly?“ zvažněl Zvin a přestal mě trápit.

„Konkurují plavenskému obchodu a agresivní celní politikou působí císařovně jen problémy,“ přetlumočila jsem, co jsem měla vyposlouchané od Dorna.

„Je to silně centralizované království, kde král řídí vše a šlechta hraje víceméně jen druhé housle,“ upřesnil Tadejaš. „Trnem v oku naší panovnice je momentálně jedno z rodových knížectví. Jmenuje se Hněvkovsko a je pod správou vdovy po knížeti Ludislavovi.“

„Máme podezření na černou magii,“ dodal Zvin. „Provozují ji vlivné osoby, možná přímo pod patronací kněžny.“

„A proč to císařovnu trápí?“ nechápala jsem. „Neměl by se tím zabývat jejich král?“

„To by Rioden II. musel vědět, že se má něčím zabývat,“ ušklíbl se Tadejaš a slupl další fík.

„Z arvedanského dávnověku nezůstaly pouze sochy atletů, na jejichž těla jsi tak zálibně hleděla,“ mrkl na mě Zvin. „Zanechali nám po sobě nejen své umění, ale také spoustu artefaktů. Takové věci mají nepoznanou sílu a jejich nevhodné užití může mít nedozírné následky. Některé z nich byly nalezeny a jejich doba už minula. Jiné jsou navždy zničeny, další na své objevitele teprve čekají. Většina z nich byla vytvořena přímo Arvedany a dnes jen málokdo ví, k čemu sloužily.“

Pochopila jsem, že sebe za jednoho z toho mála vyvolených pokládá. „Arvedany z legend?“ zeptala jsem se.

V okolí hlavního města stálo několik jejich památek. Zříceniny staveb, jejichž dávná sláva se dala jen tušit, dnes porůstaly trnité aromatické keře. V oknech, jimiž bylo vidět na obě strany, se vyhřívaly kočky a v trávě šustily ještěrky. Fascinovalo

mě, že Arvedané po sobě zanechali mnohem víc než samotné architektonické fragmenty.

„Ano, přesně těmi,“ usmál se mým myšlenkám Zvin.

„Pokud se Oxanini lidé takového předmětu zmocnili, musíme to vědět, abychom se mohli chránit,“ zůstal věčný Tadejaš.

Zvin se obrátil přímo ke mně: „Noly, ty umíš pracovat s magií a s její odvrácenou stranou máš zkušenost. Chtěla by ses zítra podívat do Almendoru?“

Zeptala jsem se, jak se tam dostanu.

„Portálem,“ odpověděl za něj Tadejaš.

To mě přivedlo k dábelké myšlence: Gusjav a co s ním.

Nerozpadl se totiž v prach ani nezměnil v mrtvolu, ale choval se jako normální člověk se všemi s tím spojenými potřebami, i když byl pořád otravný. Cítila jsem za něj odpovědnost a ráno mu našla provizorní úkryt v jedné z cel. Bylo to riskantní, ale spoléhala jsem na známé pořekadlo o svícnu a tmě. Jeden darebák navíc by se měl mezi těmi ostatními ztratit. Ve městě se ukázat nemůže, císařovna za nalezení jeho těla vypsala tučnou odměnu.

„Máš nějaké konkrétní podezření, mistře?“ zeptala jsem se ve strachu, aby mi zase nezačal slídit v hlavě.

„Zaměř se na Zbyška, Oxanina dvorního lékaře, a jeho laboratoře.“

„Mám zjistit, jestli ten váš Zbyšek je nekrouš? A když je, co s ním dál?“

„Pouhé ověření našich podezření nestačí,“ chopil se slova opět Tadejaš. „Chceme o něm vědět všechno. Jak vypadá jeho sídlo, co tam dělá, s jakými lidmi se stýká...“

Měla jsem výtečnou náladu a neopustila mě ani večer. Nekromant mé rozpoložení nesdílel. Majiteli *Umrlčí hlavy*

musel zaplatit opravu sklepa a nepovedlo se mu zjistit, kde nemrtvý skončil. Už už jsem mu chtěla vyjevit, jak se věci mají, ale v posledním momentu jsem si to rozmyslela. Jeho zákazník platil zlatem a Jago neměl jediný důvod neposlat oživeného Gusjava tradičními prostředky zpátky do astrálu a celý rituál zopakovat.

„Nemysli si, že si to vod tebe nevyberu, Noly,“ slíbil mi se zlověstným úsměvem.

„Myslíš, že by ten chlapík mohl obživnout? Jako úplně?“

„To, co říkáš, je blbost,“ odbyl mě. „Mohl se z něj stát ghúl nebo *giab*. Nic jiného není možný. A ghúlovi bez další pomoci vydrží neživot den. *Giab* by si mohl udělat nějakéj magickéj zdroj, odkud by čerpal energii k neživotu. Ale ne, kecám.“

„A jak toho *giaba* poznám?“

„Je to mrtvý tělo, v kterým sedí duše. Nepotřebuje jíst ani spát. Nekazí se, ale ani nežije. Řízneš do něj a kůže mu znovu nesroste. Ale abychom to nezamluvili, budu tě zase potřebovat. Jde o ten dluh, co u mě máš.“

„Ale no tak, Jago,“ naklonila jsem se přes stůl a chytila ho za paži. „Přece bys nemrzałil svou asistentku. S tím ghúlem to byla smůla. Vůbec není jisté, že za to mohla *krokva*. A třeba to nakonec dopadlo úplně jinak, Gusjav se nějakým zázrakem vrátil mezi živé a frknul.“

Jagavoj se pod kápí zazubil.

„To není možný. A už jsem se rozhodl. Stejně nemám jinej zdroj a pro tebe to bude zkušenost. Tentokrát se spokojím jen s vnitřnostmi, žádněj mozek, slíbuj.“

Myslel si, že mě uklidnil, přátelsky mi poklepal na rameno a objednal další láhev.

„Nevěděla jsem, že jsi takový milovník vína,“ zamumlala jsem.

„Já piju všechno, co teče,“ ušklíbl se.

„Ale v astrálu to mít nebudeš,“ rýpla jsem si.

„To ne, a proto tam ještě furt nejsem.“

Díky tomu, že uměl komunikovat s mrtvými, znal Jagovej mnohá tajemství. Nerad se však o ně děлил. Patřil mezi ten typ lidí, kteří mají velmi kvalitní mentální ochranu. To už jsem si ostatně ozkoušela.

„Jago, můžu položit trochu divnou otázku?“

„Tý cokoliv, Noly.“

Žádný z dnešních zážitků nebyl tak silný, aby zcela smyl pocit, který ve mně zanechala Danivalova slova. „Uvědomila jsem si, že znám svého mentora pár let, ale vlastně o něm nic nevím. Tuší tady vůbec někdo, co je zač?“ zahučela jsem do sklenky.

„Nedivím se, že se mě na něj ptáš – ale proč zrovna dneska?“

„A proč ne?“ do prosté otázky jsem vložila část své moci.

Překvapivě to prošlo.

„Něco ti k té osobě řeknu, ale ne tady.“

Sebral láhev, hodil na stůl drobné a vstal. Pochopila jsem a udělala to samé. Byla jsem oblečená jako asistentka, řekněme, nějakého alchymisty, a když si přehodím přes hlavu tmavou kápi, jsem naprosto bezpohlavní.

Minuli jsme většinu náleven, prošli kolem plavidel připomínajících pohupující se ozubené věže a pokračovali k moři, ven z města.

Za kotvištěm se nacházelo dlouhé molo. Vedlo k osamocenému útesu s prastarým majákem. Jeho špička tonula ve tmě a nevzpomínala jsem si, že by byl někdy v provozu. Je zázrak, že ho ještě nestrhli. Dveře působily bytelně, v zámku visel zrezivělý řetěz a na zčernalém dřevu prosvítaly ochranné runové symboly.

Jagovej natáhl volnou ruku – v té druhé držel láhev – a nakreslil do vzduchu jednoduchý znak. Řetěz zmizel, nekromant

vzal za kliku. Jeho zaklínadlo zlomilo kouzlo proti vniknutí a my mohli vstoupit. Nekromant načmáral do tmy další runu a před námi vzplála ohnivá koule. Jediná cesta vedla nahoru po strmém točitém schodišti.

Všimla jsem si, že je dřevo nahnilé a několik stupátek chybí. „Vážně myslíš, že nás to udrží?“ zapochybovala jsem. „Vždyť je to samá díra!“

„Neboj se. Tohle unese i tlustocha. A navíc – ty máš tuku málo a jen na těch správných místech.“ A vydal se po schodech vzhůru.

Čekala jsem, že se ozve vrzání a dřevěná konstrukce se rozkývá, ale schodiště se chovalo jako do skály vytesané. Iluze, došlo mi.

Zatnula jsem zuby a pomalu stoupala za ním. Podal mi ruku a pomohl dostat se přes částečně propadlou podlahu. Ze zdi trčelo několik stupátek.

Nekromant po nich vyšplhal a kouzlem otevřel skrytý poklop. S lehkým znepokojením jsem ho následovala. Ocitli jsme se na střeše majáku.

Kvůli zúžení tam bylo místo akorát pro nás dva a naše láhve. Hluboko dole pěnílo moře, hukot vln doléhal až sem. Ještě že netrpím závratí. Pohlédla jsem na noční město. Všechny čtyři pahorky se vzpínaly k obloze a mezi nimi leželo obchodní centrum.

Ve dne odsud musí být úžasný výhled na Západní vrch, kde stojí nejprestižnější čtvrtě. Žijí v nich rádci císařovny, členové urozených rodů a bohatí obchodníci. Jejich domy obklopují zahrady se složitým zavlažovacím systémem, celému areálu dominuje císařský palác. Nejvyšší z pahorků, Severní špice, ležel v úplné tmě. Vojenský tábor, který se tam od nepaměti nacházel, už měl zřejmě večerku. Naopak Jižanka, z níž jsme přišli – největší ze všech čtyř městských obvodů – byla dobře

vidět. Ve slabě osvětlených budovách jsem rozpoznávala loděnice, dehtárny a barvírny. S nimi sousedila temná skladiště a jako rudý bod zářil největší plavenský trh s otroky. Otevřeno měly i putyky poblíž levných ubytoven pro námořníky, herny, hampejzy a krámky s nejrůznějším zbožím.

Poslední z pahorků, Východluní, se topil v záplavě světél. Právě oné velkolepé přehlídce magie a jejího nadužívání pro vlastní pohodlí vděčili čarodějové za svou nepopulárnost. Jenže té jejich magii se na rozdíl od *psioniky* dalo naučit. Stačilo zapadnout do knih nebo si zaplatit mága učitele, který vám ukázal, jaká slova zaktivují portál nebo jaká gesta vyhojí vaše zranění. Všechno mělo svá přísná pravidla. Ale naše schopnosti, to bylo něco jiného. Každý ze Zvinových žáků byl svým způsobem jedinečný. Ani sám mistr nevěděl, kam až sahají meze naší moci.

„Jsou všude, co?“ Jago ukázal k osvětlenému pahorku.

„Jejich domy září víc než císařský palác,“ souhlasila jsem.

„Tvůj mentor pořád bydlí hned vedle císařovny, vid?“

„Jo, a já ostatně ode dneška taky.“

Nekromant to nekomentoval. Sepnul kostnaté ruce, usadil se zády ke mně a spustil nohy dolů přes okraj. „Tenhle maják je nejstarší stavbou ve městě a magie na jeho vrcholku nepůsobí. To ti ale asi už došlo. Žádný čaroděj nás nemůže pomoci svými kouzly vodposlouchávat a obyčejného špeha uvidíme. Dřepni si z druhé strany a opři se vo mě, ať nám není zima a máme přehled, kdyby sem přece jen chtěl někdo přismrádnout.“

Poslechla jsem, otevřela láhev a rovnou se z ní napila.

Jagavoj za mnou se zavrtěl. Trochu jsem se od něj odtáhla, ale ne moc. Nechtěla jsem přepadnout po hlavě do vln.

„Noly, ty jseš zas nervózní?“

„Asi jo, nevím.“

Podívala jsem se na jedno z osvětlených míst na Západním vrchu. Císařský palác byl nejvelkolepější stavbou ve městě. Z jeho nejvyšší věže visela plavenská vlajka, zlaté palmové listy na černém poli. Teď v noci však působil ponuře. Zato Zvinovo sídlo v těsném sousedství zářilo úplně stejně jako vily ve Východluní, možná ještě o něco víc. Och, ten ješita! Nikdy předtím jsem si toho nevšimla. Jagavoj mi ukázal úplně jiný pohled na věc.

„Jeho existence je záhadou i pro mě,“ napil se dlouze nekromant. „Je to takový temný dědictví našich císařů. Věčnej rádce, kterej přechází z otce na syna spolu s vládou nad zemí. Svou pozici musel budovat léta. Zjistil, že informace zabíjí stejně účinně jako ostří zbraní. Všichni se ho bojí, dokonce i císařovna. Mohl by být jedním z potomků Arvedanů. To byla prastará... U Khara, vona tam není!“ vyjel úplně z cesty.

„O čem to zase mluvíš? Jago, ty ses opil!“ přesunula jsem se blíž, kdyby mu hrozil pád.

„Nejsem opilej. To ta věc!“ ukazoval kamsi do moře. „Byla tu vodjakživa a je pryč!“

„Jaká věc?“

„Panna plavenská. Ty jsi tu legendu nikdy neslyšela?“

„Ech... o panny se nezajímám.“

„Noly, a to si říkáš Plaveňanka? Je to oblíbená dětská pohádka. Vážně ji neznáš?“

„Jago, já si toho z dětství moc nepamatuju. Myslím, že jsem ti to už říkala...“

„Jo tak, promiň. Panna plavenská byla prastarou pohanskou bohyní. Plavenský kmeny se k ní modlily, když přišli na území dnešního císařství první Arvedané a pokoušeli se je podrobit.“

„Myslela jsem, že arvedanská civilizace tohle nedělala. Že to byli vzdělanci, ne válečníci. Nepodrobovali si jiné národy.“

„Že ne? To by ses divila! Jéje, ti válčili! A naši barbarští předci jim byli dobří akorát jako otroci. Staří Arvedané nemohli totiž sami pracovat, byli to estéti. Svůj život trávili ve velkolepých sídlech, obklopení ostrůvky zeleně. Měli atria, bazény, milovali koupele ve vonných olejích a večery trávili v zahradních altánech, kde zapíjeli věčný stesk tím nejlepším, co teklo. Jejich civilizace převyšovala všechny ostatní, ale od svého počátku byla předurčená k zániku. Od jistého konce jim nepomohlo jejich vědění, jejich moc ani bohové.

Nejmocnější zbraní, kterou vládli, byla magie. S její pomocí si podmanili naše nevzdělaný předky a udělali si z nich své sluhy.

Panna plavenská do sebe dokázala vtáhnout magii, kterou mocní arvedanští mágové provozovali a kterou nás ovládali. Abys mi rozuměla, nebyl to tvor z masa a kostí. Byla to věc. Ženská socha pokrytá rituálními nápisy, jaký ani ti nejlepší z Arvedanů nedokázali rozluštit. Nikdo neví, kde se vzala, ale ví se, jak zmizela. Když arvedanští mágové zjistili, jakou má Panna moc, zkusili ji využít. Ale nepovedlo se jim to, a tak se ji rozhodli zničit. Jenže ani to nebylo v jejich silách. Nakonec ji za velkého nářku všech Plaveňanů mrštili do moře v místě, které leží přímo pod námi.

Věky plynuly, přišel Khar Démon a jeho skřeti a osud Arvedanů se naplnil. Po celou tu dobu ležela Panna plavenská na dně moře a slaná voda stravovala její moc.

Démon byl poražen, jeho duše zmizela z našeho světa, nebo se to aspoň říká, skřeti odtáhli a začal nový věk. Později, když už existovala Plavena, čarodějové provedli několik pokusů tu sochu vylovit. Jejich snažení ale nemělo úspěchu, Panna spadla do moc velký hloubky. Nikdo z potápějících se se k ní nedokázal přiblížit. Nefungovaly na ni žádný kouzla.

Za jasných nocí, když na rozčeřenou vodní hladinu dopadá měsíční světlo, bývaly vidět její slabě zářící obrysy. Maják se díky ní stal antimagickým místem a lidi, kteří se obávají odposlechu ze strany magiků, tu můžou v klidu projednávat své záležitosti. Panna však postupně slábně a její moc se už soustředí jen na zbytcích střechy majáku. Časem nejspíš zmizí i tahle poslední památka na dávnou bohyni.“

Pohlédla jsem k šikmé stěně útesu, kde se měla Panna nacházet. Jak velká je pod majákem hloubka? Dvacet sáhů, možná třicet? Zdálo se mi, že jsem něco zahlédla. Z černé vody vyplul obrys ženské postavy. Nakrátko zazářil bledým světlem a opět pohasl.

„Myslím, že ji vidím,“ hlesla jsem. „Nikam nezmizela. Je přímo pod námi. Stačí se jen líc dívat.“

Jagavoj se naklonil a zíral na tmavou hladinu.

„Máš pravdu, je tam. Ale dřív byla vidět pořád, ne jenom vobčas.“

„Jestli tě to tak zajímá, zjistím, co s ní je. Potopím se na dno a kus ti z ní uloupnu na památku.“

„To není legrace.“

„Já taky nežertuji. Ve vodě jsem jako doma, chvílema v ní i spím...“

„Neblbni, Noly! Nedostaneš se k ní. Je vopravdu hluboko. Bez magie tam nic neuvidíš. Vždyť ty ji v písku ani nenajdeš!“

„Najdu, když budu ručkovat po laně.“

Podíval se na mě jako na blázna.

Na holých zádech mě zastudil vítr od moře. Odhodlaně jsem se postavila ke kraji střechy. Jago do poslední chvíle nevěřil, že to udělám. Byl tím nápadem tak vyvedený z konceptu,

že si nejspíš ani nevychnutal pohled na mé vnady. Nadechla jsem se a skočila.

Všude zavládlo děsivé prázdno. Vězela jsem uprostřed vodní masy, pálily mě plíce i lokty a vůbec nic jsem neviděla. Začala jsem kopat nohama směrem k hladině.

Vzduch, vzduch! Ještě tempo a dostala jsem hlavu z vody.

„Jago, hod' mi konec lana!“ snažila jsem se přehlušit nedaleký příboj. Celkem dost to se mnou házelo.

Na střeše majáku vypadal nekromant směšně malý. No sláva! Konec provazu pleskl o hladinu. Uvázala jsem si ho kolem pasu a zkontrolovala opasek s dýkou. Lano se může o něco šprajcnout a já nechci pod vodou zůstat.

„Mám ho! Vezmi i ten druhý provaz, co jsme našli. Přivaž k němu tu starou kotvu, kterou jsem ti připravila. Ták, to by mohlo stačit! Zauzluj ho k něčemu pevnému a spusť! Hej, dávej pozor, aby nezapadl do dna! Nemáš ho posadit do písku, ale ponořit vedle té věci! Jinak ti tu tvou Pannu nenajdu.“

Něco zahučel, ale k mým uším se doneslo jen *blbá* a *sekyřovat*. Obklopená šplouchající tmou jsem šlapala vodu. Při skoku jsem si odřela lokty a teď mě na kůži štípala sůl.

Nekromant sebou plácl na břicho a pomalu začal provaz zatížený kotvou spouštět.

Musela jsem udělat několik temp, vlny mě unášely dál od útesu. Teprve, až zapluji kus pod hladinu, budu mít od toho houpání pokoj.

„Hotovo!“ hulákal seshora.

„Fajn. Až se potopím, víš, co máš dělat!“

Chytila jsem se provazu a zhluboka se nadechla. Pannu jsem pod sebou neviděla. Nejspíš zase zmizela.

Zavřela jsem oči a začala po laně klouzat dolů. Nemám moc času. Jago právě začíná odpočítávání. Až se dostane ke dvěma stům, možná se o mě začne bát. Po další padesátce

mě vytáhne. Ale doufám, že to nebude potřeba. Svírala jsem provaz s kotvou a kolem pasu mne jistilo druhé lano.

Čím hloub jsem klesala, tím byla voda studenější. Několikrát jsem nohama zavadila o stěnu útesu. Škoda, že jsem si nemohla tělo pokrýt tlustou vrstvou rybiho tuku, jak to dělají lovci perel.

Tlak na plicích začal sílit. Hlavně nezpanikařit, už jsem za polovinou.

Sevřela mě ledová zima. Ani jsem nezkoušela otevírat oči. V mořské vodě je i za bílého dne vidět hovno.

Mé plíce přímo řvaly. Odřené lokty dávno nepálily, veškerého citu mě zbavil chlad. Nepomohl ani alkohol v krvi. Byla jsem úplně ztuhlá, ale musela jsem dál.

Znovu jsem kolenem narazila do stěny. Jestli dostanu křeč...

Bohové, to je klemra. Už třikrát jsem vypustila měchýř, ale nijak jsem si tím nepolepšila. A ta tma. Ještě že netrpím na tlak v uších. Podle mého odhadu musím být kousek ode dna. Už, už, už. Ted! Narazila jsem patou do něčeho ostrého.

Panna plavenská? Pustila jsem jednou rukou lano a hrábla pod sebe. Prsty mi sklouzly po něčem tvrdém. Mám ji? Přejela jsem po pevném povrchu dlaní a zjistila, že je to kus kotvy. Hmatala jsem po dně, ale všude byl jen písek, písek, písek. Že by to Jago zvorál?

Otevřela jsem ve vodě oči a okamžitě mě zaštípala sůl. Kdybych mohla, zavyla bych hrůzou. Ten šok mě stál většinu vzduchu.

Nezvorál to, Panna plavenská zůstala na svém místě. Klečela jsem přímo v ní!

Ve tmě se vznášel fosforeskující plankton a kolem mých špičatých kolen zářil obrys ženské postavy. Viděla jsem z ní jen to světlo. Rozpíjelo se ve vodě a z výšky tvořilo obraz ženského těla. Kotva vězela přímo uprostřed světelného efektu.